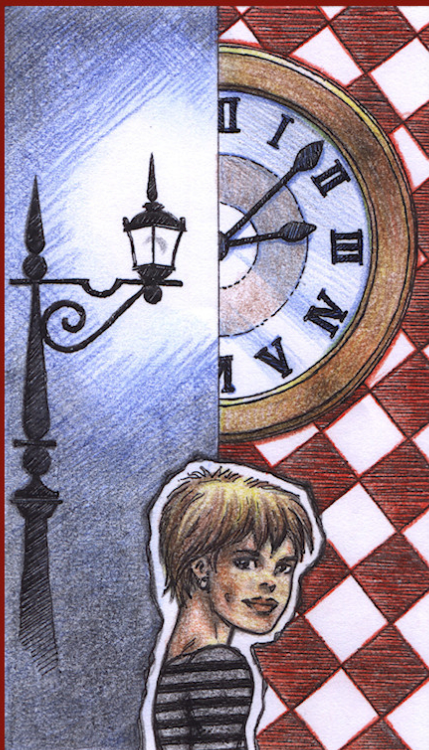

Kéri Katalin
Decemberi csillagok

KÉRI KATALIN

DECEMBERI CSILLAGOK

Kéri Katalin: Decemberi csillagok

Címlap és illusztrációk:
Kovács Péter

Tipográfia:
Ambrus Attila József

Minden jog a szerző részére fenntartva.

© Kéri Katalin, 2007.

ISBN **978 96387160 4 0**

Kódex Nyomdaipari Kft., Pécs, 2007.

I. Undok hétfő

Azt álmodtam, hogy egy nagy, zöld réten szaladok piros pulcsiban. Esik az eső, de valahogy nem ázom mégsem. Hogy lehet ez? – gondolkodtam, és akkor...

Csrrrrrr!!! Tratatata!!!!

Te jó ég! Mi ez? Lelőttek?

A vekkeróra. Vége volt a rétnek, volt-nincs a piros pulcsi.

–Nyuszifül, ébresztő! – szólt egy rekedt hang az ajtó felől. Csak lassan tisztult ki a tekintetem. Egy homályos alakot láttam. Ki is ő? – töprengtem.

–Mit bámulsz, kislányom? – kérdezte türelmetlenül. Aha, megvan! Ő az apám!

–Nem vagyok Nyuszifül, érted?!! – kiabáltam, és végre felfogtam, hogy reggel van. Reggel, de még micsoda reggel! Hétfő reggel, a matek doli reggele, a hét első undok reggele – ahogy tetszik. Azaz nem tetszik egyáltalán. A szombatokat szeretem, a szép, nyugalmas szombatokat. Csak tudnám, miért rövidebb minden szombat, mint a hét többi napja.

– Apa, beviszel a... – fordultam az ajtó felé, de ő már nem volt ott. Nem is baj, gondoltam, minek *nyuszifüle*z engem folyton. Engem! Már 14 éves vagyok!! „Belevaló lány” – ahogy Misi mondaná. Legalábbis egyszer állítólag ezt mondta, és én mindig erre gondolok...

– Kicsim, a reggelid az asztalon van – nézett be anya, szerteszét álltak a fején a hajcsavarók.

– Már „nagyom” vagyok – dünnyögtem, de ő rám sem hederített. Továbbrobogott, hogy az öcsémre is ráijesszen a csavarókkal. Ha férjhez megyek, én is bodorítani fogom a hajamat? – morfondíroztam, de aztán megnyugodtam. Soha! Mármint soha nem megyek férjhez.

Lecibáltam magamról a pizsamát, és belebújtam a csíkos pólómba. Tegnap úgy lop-tam vissza a szennyesből, anya már megint ki akarta mosni. Hogyisne! Ez az egyetlen gönc, amiben valami domborulatok fedezhetőek fel a mellkasom két oldalán.

– A pöttyös blúzod a szekrény... – kezdte anya, de tovább nem jutott. Elég volt vetnie rám egy pillantást.

– Vedd le azonnal azt a csíkos vacakot! Ki kell mosni. Hol találtad meg? – sipította, de én nem hagytam magam.

– Ezt veszem fel, és kész. Jó ez nekem, még nem nagyon piszkos – mondtam szelíden.

– Ne-e-e-m? – kérdezte anya furcsa, fuvo-lázó hangon. – Bűdös és mocskos, pecsétes és nyúlott, és... – aztán nem folytatta. Persze, erre számítottam, szinte minden reggel veszekszik valamelyik ruhadarabom miatt. Ed-dig a sportcipőmre haragudott, de végül ez a probléma megoldódott: megrágcsálta a tacs-kónk.

Bepréseltem magam a farmernadrágom-ba, s közben láttam elrohanni apát az ajtó előtt. A kék üveg dísztal volt a fején, és a kalapjában vitte a sós kifliket. Úgy látszott, ő sem szereti a hétfő reggeleket.

– Apa, beviszel a... – próbálkoztam újra, de teljesen reménytelennek látszott a dolog. Kinyitottam a hátizsákomat, és beledobáltam néhány könyvet. „Matematika – 8. osztály” – olvastam a címet, és hirtelen minden elhomá-lyosodott előttem. „Nem, ez hihetetlen! Az nem lehet, hogy dolgozatot írunk!” – gondol-

tam. „Nem lehet, ez csak valami tévedés. Ilyen szép téli napon nem lehet dolgozatot írni, hiszen nemsokára karácsony.”

– Reggeli! – hallottam újra, és anya kiabálásához társult még az öcsém nyafogása, aki természetesen nem akart óvodába menni.

– Legyél jó kisfiú! Nézd meg a nővéredet, milyen nagyon szeret iskolába járni! – nyugtatgatta anya.

– Én is iskolába akarok menni! – jelentette ki határozottan öcsike. Szegény, gyanútlan kis ember! Ha fogalma lenne arról, hogy...

– Hát, felőlem jöhetsz – mondtam, és vágtam egy grimaszt. – Nem volna túl sok örömed benne.

– No, de Juli! Hogy mondhatasz ilyet, ne riogasd szegény kicsit – mondta apa, és végre levette a fejéről az üvegtálat. Egyik kezébe egy sajtos pirítóst vett, a másikba egy szelet málnalekváros kuglófot. Vártam a pillanatot, milyen képet vág majd, ha egyszerre harap bele mind a kettőbe.

– Fiacskám! – kiáltott rá anya. Azt hittem, ő is észrevette a dolgot.

– Lecseppen a lekvár – folytatta anya. Hát tessék, ez az én családom! Kész örület nálunk a reggeli készülődés.

– Apa, beviszel a suliba? – kérdeztem meg végre, és közben ráböktem a sajtos pirítósra. Azért nem vagyok én olyan gonosz!

– A mindenit! – mondta apa, és letette a pirítóst a hűtő tetejére.

– Beviszlek – mondta, aztán elnevette magát. – De igyekezz!

Gyorsan begyömöszöltem pár darab citromos kekszet a hátizsákomba, magamba borítottam a tejet, és kiviharzottam a konyhából.

– Ügyes légy! És ne felejts el délután elmenni öcsikéért az oviba! – záporoztak anyaszavai. Magamra kaptam a kapucnis dzsekit, vállamra csaptam a hátizsákomat, és futottam apa után.

– Én nem akarok oviba menni... – hallottam öcsém elhaló hangját, aki újra meg újra próbálkozott az ellenállással. Szegénykém, nem is sejti, milyen szuper hely az az óvoda. Se matek dolgozat, se gerendagyakorlat, helyette viszont van ebéd utáni alvási lehetőség, finom uzsonnák, dominó és egyébek...

Apa már a kocsi gyújtásával bíbelődött. Még szerencse, hogy a házból egy belső lépcsőn lehet átmenni a garázsba, mert nem volt

semmi kedvem kimenni a hóba. Bevágódtam a hátsó ülésre, és már indultunk is.

– Hová parancsolja, Nyuszifül? – kérdezte apa. – Jaj, bocsánat! – mondta, és szája elé kapta a kezét. Jó vicc, mintha volna más választásom is, mint az az undok iskola. Az iskolákat csakis a gyerekek bosszantására találták ki, az egyszer biztos. Úgy elmentem volna valahová nyaralni, a Bahamákra vagy ilyesmi. Egyszer láttam egy csodálatos útikönyvet...

– A Bahamákra! – szoltam előre a „sofőrnek”.

– Igenis – mondta apa, és lazán kormányzott. Kalapja kicsikét megbillent dús, szép haján.

– Te, milyen állati jó fej az apád, és milyen jóképű! – mondta egyik nap a barátnőm, mikor apa hazavitt minket a suliból. Hunyorítva méregettem apa arcát a visszapillantó tükörben. Jóképű? Furcsa, hogy mások így gondolják. Nekem csak apa, és kész.

– Mit nézel? – kérdezte apa, én pedig visszahúzódtam az ülés legmélyére. Kinéztem az ablakon, és hirtelen majdnem elájultam. Éppen mellettünk ment a járdán Misi.

Intettem neki, de olyan gyorsan suhantunk, hogy észre sem vett. Elkezdtem számolgatni a kis fehér pöttyöket apa üléshezátján. Látott, nem látott, látott, nem látott...

– Miért vagy olyan piros? Csak nem vagy lázas? – kérdezte apa aggodalmaskodva.

– Á, dehogy! – válaszoltam, de közben csak őrá, Misire gondoltam. Milyen igazságtalanság, hogy ő már a gimibe jár! Elképesztő szenvedés ez! Két utcával arrébb van a sulija, mint az enyém. Rettenetesen messze! Alig-alig találkoztam vele, ő mindig korábban ment, mint én. Csak néha láttam, messziről, és azokra a szép napokra gondoltam, amikor még egy suliba jártunk. Persze, akkor én még csak hatodikos voltam, kis hátulgombolós, ahogy a szomszéd srác mondta.

II. Az iskolában

Nem is nézek oda, mégis látom azt a csúf, sárga épületet. Szerintem, ha vak volnék, akkor is látnám. Ki lehetett az a tervező, aki azt gondolta, hogy nekünk, gyerekeknek itt jó lesz? Én látni sem bírom, annyi biztos.

– Megérkeztünk, Nyusz... – mondta apa, aztán elharapta a szó végét. – Vigyázz magadra! – szólt utánam, és már hajtott is tovább. Miért kell neki pont egy bankban dolgoznia? Neki, aki mindig olyan pontatlan és szórakozott, legalábbis otthon. Sokkal jobban illene hozzá, ha lenne egy pizzasütődéje, és egész nap füttyörészhetne a kemence mellett, és forgathatná a levegőben a pizzatésztát, lobogna a tűz, és... – már éppen idáig értem gondolataimban, de hirtelen ajkamra fagyott a mosoly. Ránéztem ugyanis a lábamra, mert valami furcsát éreztem. Bokáig álltam a hóban, és a hó alól valami különös dolog kandikált elő. Két pár nyuszifül...

– A csudába! Elfelejtettem cipőt húzni!

Rajtam maradt ez az átkozott papucs. – Ott álltam az iskola előtt a dedós, idéetlen nyuszi-füles szőrmepapucsomban, és még mentőötletem sem volt, hogy mit csináljak. Körülbelül két percem volt még a matekdolgozat kezdetéig. A többiek már mentek befelé a kapun, és lelkesen integettek.

– Szia, Juli! Miért nem jössz, mit szobrozol ott a hóban? – kérdezte Zsuzsi, és megállt.

– Mindjárt! – kiáltottam, és leguggoltam a hóba. Gyors mozdulattal lekaptam lábamról a papucsokat, és belegyömöszöltem a hátizsákomba. Csak üggyel-bajjal tudtam visszaszatelni a táskát, és elkezdtem a bejárat felé szaladni.

A többiek már a folyosón voltak.

– Mi van, elvesztetted a cipődet a hóban? – kérdezte Feri, aki feltehetőleg megnyerte volna az első díjat a legundorítóbb nyolcadikos kategóriában. A többiek harsányan felnevettek. Most valami nagyon eredetit kell mondanom – gondoltam.

– Ugyan! Fogadalmat tettem – vágtam ki nagy ünnepélyesen. – Megfogadtam, hogy mezítláb jövök ma, mert valami azt súgta, ezen múlik a matek dogám – mondtam.

– Na, hát ez teljesen megőrült – szólt Viki, aki először ocsúdott fel a meglepetéséből.

– Mi vagy te, hogy télen ilyen fogadalmaikat teszel? És különben is – legyintett –, a matek dogát lehetetlen jól megírni. Ahhoz nem fogadalomra van szükség, hanem valami égi csodára.

– Vagy egy kis tanulásra – mondta Panni, az iskola és az osztály eminense, aki mindig, mindenből jelest kapott.

Alig vágódtam be a padba, már jött is Tornádó Kisasszony, akit csak azért becéztünk így, mert mindig végigsöpört felettünk dolgozatainak vihara.

Kiosztotta a feladatlapokat, és én kezdtem előszedni a tollamat, bár első ránézésre egyetlen példa sem tűnt ismerősnek. Másodikra sem.

– Mi van a hátizsákodban? – hajolt előre Panni. Majdnem elájultam. A nevetséges rózsaszín nyuszifülek kikandikáltak a zsákomból.

– Semmi – mondtam dühösen, és begyömöszöltem őket újra.

Valahogy átvészeltam az órát, rémségesen untam magam. Átnéztem a példákat, valamit

firkálgattam is, de nem és nem. Egyáltalán nem jutott eszembe semmi.

Már hallottam is, amint apám azt mondja majd:

„Így semmire sem viszed, Nyuszifül. Mi akarsz lenni? Virágáruslány? Tudod, még azoknak is kell tudniuk számolni!”

Fúj, fúj! Nem szeretek számolni! És nem leszek semmi, ha felnövök. Én csakis zenét hallgatni szeretek, olyan szakma pedig nincs.

–Juli, ha felébredtél az álmodozásodból, próbáld megoldani a példákat – dördült el felettem Tornádó Kisasszony viharos hangja.

Álmosan felnéztem rá: reménytelen eset. Fogalma sincs a gyerekekről.

Elképzeltem, hogy még otthon, a tapétáján is számok vannak. Még az ágya felett is kétismeretlenes egyenletek lógnak, meg ilyes-
mik. A levesébe szám alakú tésztákat szór. Karácsonyra csupa szám-mézeskalács figurát süt. A lelke üres helyén is számok himbálóz-
nak. Megint ránéztem, és majdnem rosszul lettem: egy 3-as számjegy fityegett aranyból a nyakláncán. Ez örület! Lehajtottam a fejem, és újra elkezdtem búvólni az üres kockás lapokat.

Szegény füzet! Azt várja, hogy minden kockájába írjak egy számot. És hogy fognak sírni az üresen maradt kockák. Na, most aztán bőghet mind! – elnevettem magam, de a padtársam a könyökével oldalba bökött.

Aztán végre-valahára eltelt az óra. Aznap szenvedéseim véget értek, csak az unalom órái következtek – legalábbis akkor ezt gondoltam. Magamban számba vettem a következő órákat – törti, földrajz, úszás és nyelvtan. Jaj nekem, hát ennek sose lesz vége. Én inkább korcsolyázni szeretnék vagy hógolyózni, elsétálni a gimi felé, meg ilyesmi – így gondolkodtam, miközben átvonszoltam magam a történelem-terembe. Rossz volt mezítláb járni, fázott a lábam, és csúszott a zoknim a kövön.

– Juli, hol a cipőd? – kérdezte Pipiske, a történelem tanár, aki mindig tűsarkakon tipegett. Folyton úgy nézett ki, mintha mindjárt leesne a lába alatt lévő emelvénnyről.

– Ő... ő..., éppen most akarok belebújni – lódítottam, és úgy tettem, mintha a hátizsákomban matatnék. Pipiske megnyugodva tovaimbolygott, és végül a táblánál kötött ki. *Belle époque* – írta fel a táblára, és én

közben gyorsan bevágódtam a padba, és magam alá húztam a lábaimat. Elhatároztam, hogy a lehető legkisebb feltűnést keltem aznap, épp elég volt a zoknis lábaimat rejtegetni.

– Te Juli, mi az a *belle époque*? – kérdezte Zsuzsi, de én csak vágtam egy grimaszt. Honnan tudjam én, hogy mi az, sose hallottam róla. Nem is tudtam, hogy milyen nyelven van. Az iskolában én az angolos csoportba tartoztam, de úgy gyanítottam, hogy ez a két szó nem angol. Töprengtem rajta egy kicsit, de aztán megfelejtem az egész dologról. A könyvem felében még nem rajzoltam kalóz-szemkötést a híres emberek portréira, így inkább ezzel kezdtem foglalkozni. Valami Sarah Bernhardt nevű nőnél tartottam, kék tollal óriási szakállt és bajuszt varázsoltam rá. Már majdnem lapoztam, mikor Pipiske elkezdett beszélni. Azaz, ez nem is jó kifejezés. Inkább nyafogott. Befogtam a fületem, és elkezdtem olvasgatni a könyvet.

A történelem nem is lenne rossz tantárgy, csak ne kellene megtanulni. Milyen jó lenne megélni inkább. Visszamenni az időben, és elámítani az ősoket.

Hogy odavolnának, hogy én mennyit tudok – erre gondoltam, és közben, mivel visketett az állam, kicsit levettem a kezem a fülemről.

– A *belle époque* francia kifejezés. Azt a szép és érdekes korszakot jelöli Európa történetében, amikor még nem tört ki az I. világháború. A századforduló legvonzóbb városa Párizs volt – hadarta Pipiske. Ránéztem, mert lehetetlennek tartottam, hogy valaki levegővétel nélkül tudjon egy szuszra összehordani ennyi mindent. Aztán szerencsére elhallgatott egy percre, amíg bekapcsolta a diavetítőt. – Ez egy párizsi utca, a múlt század végéről – mutogatott egy pálcával a kivetített képre.

Szórakozásból hátizsákba bedugott kezemmel a papucs nyuszifüleit markolásztam. Magamban azt kívántam, bárcsak teremnék ott abban az utcában, és hagyhatnám végre itt az undok 21. századot. *Belle époque* – hát ez az, ez kellene nekem – sóhajtottam. Hirtelen valami szorításfélét éreztem a szívem táján.

Lehunytam a szemem.

– Biztos a töri óra miatt van – gondoltam.
– Megártott a fejlődő szervezetemnek ez a

sok tudás. Kezemre hajtottam a fejem, de valaki megrázta a vállam. Jaj, ne! Pipiske – gondoltam, ám rendkívül meglepődtem, mikor egy vadidegen arcot láttam fölém hajolni.

III. Váratlan fordulat

– Marie, mondd, mégis mit keresel itt? – kérdezte a ronda vénasszony, aki piszkos barna kabátot viselt, és csupa kóc volt a haja.

Valahogy nagyon furcsa volt a ruhája, roppant furcsa. És ahogyan beszélt! Teljesen idegenül csengett minden szava, mégis, valami különös csoda folytán megértettem.

– Ki maga, vén szipirtyó? – sziszegtem, és arra gondoltam, ez csak valami rossz vicc lehet. – Hol van Pipiske, Zsuzsi és a többiek? – kérdeztem, ő azonban fülemnél fogva fölemelt.

– Állj fel, te taknyos, de azonnal! – kiabált, és én végre kinézhettem a válla fölött.

Egy vadidegen utcán álltunk, körülöttünk lovasfogatok mentek össze-vissza, és szállingózott a hó. Nagyon hasonlított az egész Pipiske diaképéhez.

– Hol vagyok? – nyöszörögtem. Nagyon fázott a lábam.

– Még hogy hol vagy, aranyom? Majd

mindjárt megsúgom – üvöltött rám a vén bo-
szorka, és egy kalapos úr meghökkenve né-
zett rá, miközben elment mellettünk.

– Mit akar attól a kislánytól? – kérdezte a
férfi, akinek ronda körszakálla volt.

– Ó, semmit, uram, csak úgy tesz, mintha
megőrült volna – mondta hajlongva a banya.

– Uram, könyörüljön rajtam, mondja meg,
hol vagyunk? – kértem rimánkodva.

– A *Les Halles* negyedben – mondta ő
mosolyogva.

„Na, most aztán okosabb lettem” – gon-
doltam elkeseredetten, majd sietve tovább
faggattam.

– Na jó, jó, de melyik városban?

– Párizsban, kicsim, Párizsban – mondta,
majd továbbbsietett.

„Ez már valami!” – gondoltam. Addig vá-
gyakoztam a múltba, hogy tényleg sikerült el-
távolítanom magam a töri óráról.

– Melyik évben járunk? – kérdeztem az
öregasszonyt, bár már nagyon feldühítettem.

– 1895-ben, te... te széllél-bélelt bolond.
Mondd, mi lett veled? – kérdezte, és úgy
láttam, komolyan aggódik.

„Szóval a 21. századból is eltávolítottam
magam. Nahát!” – estem kétségbe.

– Mondd, Marie, miért beszélsz olyan affektálva? – kérdezte az asszony. Nem is sejtette, hogy nekem inkább az volt furcsa, hogy *franciául* beszéltem. Egyre csak törtem a fejem, vajon ki lehet ez a barátságtalan nőszemély.

– Maga kicsoda? – szegeztem neki a kérdést.

– Nahát, ez már aztán több a soknál! Hát nem ismered meg a te drága jótevődöt, Pauline nénikédet? Ó, ó, uram teremtem! Hát te teljesen meghibbantál csakugyan! – siránkozott.

„Micsoda egy nap! Ez nem lehet igaz. Még hogy meghibbantam? Talán az egész világ hibbant meg körülöttem. Lehet, hogy beleköltöztem egy másik lány testébe?” – Végignéztem magamon, de minden az enyém volt. Még a jobb kisujjamon is tövig volt rághva a köröm – a tegnap esti tévénézés alatt rágtam le. Sőt, rajtam volt a ruhám – a farmer, a csíkos póló és egy fekete pulcsi.

– Mit nézegeted magad? Hol loptad ezeket az ócskaságokat? – kérdezte „Pauline nénikém”, vagyis a banya.

– Ne merje ezt mondani a csíkos pólóm-

ról és a legjobb farmeremről! – kiabáltam rá fenyegetően, de ő csak megvetően legyintett.

Két ujjal felcsippentette a földről a hátizsákomat. Kikaptam a kezéből, de a legnagyobb meglepetésemre nem volt benne semmi, csak a nyuszifüles papucsok. Belerúgtam az ocsmány rózsaszín fülekbe, és ledobtam a földre. Kénytelen voltam felvenni őket, mert nagyon fázott a lábam.

„Hogy lehettem olyan buta, hogy óra előtt az összes könyvet kivettem a padra? Most mivel bizonyítsam, hogy én 100 évvel későbbi gyerek vagyok?” – sopánkodtam, aztán mentő ötletem támadt: „Az órám!”

– Idesüssön – húztam fel a pulcsimat, de a csuklómon nem volt semmi.

„Hát persze, megint otthon felejtettem azt az átkozott karórát!”

– Istenem, add, hogy visszajussak a 21. századba! Add, hogy megint ott üljek Pipiske óráján – rimánkodtam magamban, de hiába csuktam-nyitogattam a szemem, nem történt semmi.

„Nahát! Most mit kezdjek itt Marie életével? Ki az a Marie?” – kérdeztem némán, de meg sem mukkantam, mert az öregasszony szeme semmi jót nem ígért.

– Azonnal menj vissza a vásárcsarnokba, és tartsd nyitva a szemed. Ha meglátsz egy nagyságát, legyél nagyon udvarias, és vidd haza a kosarát. Próbálj minél több pénzt kérni... Megértetted? – villantotta rám tekintetét Pauline néni, és én úgy éreztem, ennek a fele sem tréfa.

– Micsoda, hogy kosarakat cipeljek? Még sohasem vittem a hátizsákomnál nehezebbet... – mondtam, de azután valami azt súgta, hogy hallgassak. – A papa azt mondta, sose emeljek nehéz dolgokat – próbálkoztam utoljára, de az öregasszony rám kiabált.

– Méghogy a papa! A kis hazudós! Sohasem volt neked apád, te, te kis szutykos!

Feltápászkodtam, és még mindig azt hittem, hogy az egész csak rossz álom.

„Én, a nyolcadikos nagylány 2008-ból, szerető szülők gyereke, egy idióta fiú nővére, nem csöppenhettem vissza a múltba. Marie, akivel a jelek szerint összekevertek, egy szegény, árva kislány, aki nénikéje utasításait teljesíti, és így szerez pénzt. 1895-ben!!! Istenem, hogyan bizonyítsam be, hogy én nem vagyok Marie, hanem Juli vagyok?”

– Na, idefigyeljen! – förmedtem rá fenye-

getően Pauline-ra, és mérgesen toppantottam. – Maga összetéveszt valami Marie-val vagy kicsodával. Én a jövőben élek, valami hiba történt, hogy ide jutottam; ez csak egy rossz tréfa lehet. Hallott már a televízióról, az űrhajózásról, a számítógépről? – próbálkoztam kétségbeesetten.

Az öregasszony kerekre nyílt szemekkel meredt rám. Azt hittem, felpofoz, de hirtelenjében meglágyultak az arcvonásai és a homlokomra tette a kezét.

– Szegény, szegény Marie, neked lázad van. Hová menjünk, istenem! Biztos tüdőgyulladást kaptál, hogy így félrebeszélsz. Ne halj meg, aranyom, mi lesz akkor a jó öreg Pauline-nal? – siránkozott hamiskás mosollyal.

Olyan volt, mint a banya a „Jancsi és Juliská”-ból. Én pedig mint szegény Juliska.

„Na, ennyit a technikai vívmányokról. Felsorolhatok annyit, amennyit csak akarok, ezeknek az őslényeknek itt a 19. században aztán édes-mindegy.”

Egy nagy fekete fogat robogott el mellettünk, persze, lovak voltak eléje fogva.

– Ez postakocsi? – kérdeztem, mert valami derengett a kosztümös filmekből.

– Te valóban megháborodtál – csóválta a fejét Pauline. – Hová tetted a szemed, hogy nem ismered fel Monsieur Chevalier kocsiját? Hiszen ő a leggazdagabb ember az egész utcában.

Arra gondoltam, jobb lesz, ha elhallgatok, hiszen senki nem hisz nekem, és folyton butaságokat kérdezek. Körülöttünk jöttek-mentek a hosszú ruhás hölgyek, fura kis kalapokkal a fejükön. Egy egész csoportnyi is elvonult.

– Miért hordanak tollakat a fejükön azok a nők? – kérdeztem, miközben a bodorított frizurás, fitos orrú hölgyeket néztem. Rájöttem azonban, hogy megint butaságot kérdeztem.

– Még hogy nők? Nem látsz a szemedtől, hogy veled egykorú lányok? A leányintézet tanulói. Most van a sétájuk.

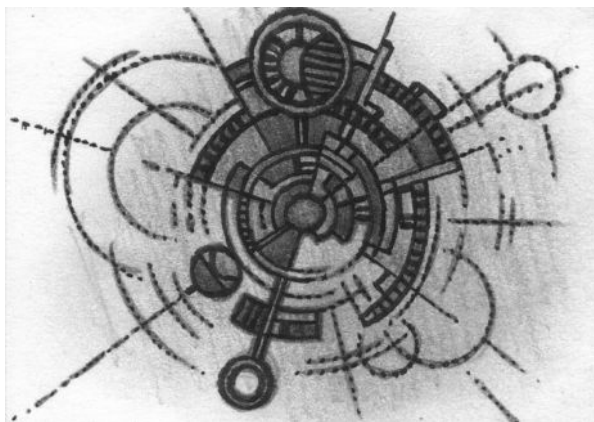
Na, ez már magas volt nekem.

„Hogy ezek a feltornyozott hajú, lehetetlenül vékony lányok annyi idősek, mint én!?!” – nem tudtam elhinni.

Egyszerűen kétségbeestem. Fogalmam sem volt, hogy mit csináljak, de azzal tisztában voltam, hogy vissza akarok térni a saját koromba, a saját évszázadomba.

–Nos, lódulj már, keress valami cipelni való kosarat – mondta az öregasszony, és még hátba is vágott, mintha hirtelenjében megfedkezett volna a „lázamról” és az „elmebajomról”.

Olyan károgó hangon pörölt velem, hogy jobbnak láttam elindulni abba az irányba, amerre mutogatott. Arra gondoltam, majdcsak kitalálok útközben valamit, és különben is nagyon éhes voltam. Azt hittem, Pauline is velem jön, de meglepetésemre ott maradt az utcán, és leült egy ház lépcsőfeljárójára.

IV. Párizsi forgatag

„Nyuszifül, most bajban vagy” – gondoltam magamban, aztán elnevettem magam, hiszen ez már az örület tetőpontja volt, hogy én is úgy szólítottam magam, mint a papa.

Többen jöttek szembe karkosarakkal, így hát rájöttem, hogy itt lehet valahol a piac.

Megláttam egy plakátot a járda szélén. Egy ismerős arc mosolygott rám, hirtelenjében azt hittem, újra otthon vagyok. „Sarah Bernhardt fellépése” – hirdette a falragasz, és egy bájos nő képe volt a betűk közé nyomtatva.

– Á, a nő a történelemkönyvemből! – kiáltottam fel önkéntelenül. Valaki elkezdett kuncogni a hátam mögött. Megfordultam, és egy fekete hajú, vékony fiú állt ott.

– Te bolond vagy – állapította meg köszönés helyett. – Párizs legnagyobb színésznőjét bámulod éppen – bökött koszos kezével a plakátra.

– Szia. Én a 21. századból jöttem – mond-

tam, és leeresztettem hátizsákomat a valamről.

–Na, ugye megmondtam, hogy bolond vagy – kiáltotta diadalmasan a fiú, és összébb fogta magán a kabátját. Elég éhenkórásznak látszott, de mindenesetre ő volt számomra a legszimpatikusabb ember a „múltban”.

–Hallottál már olyasmikről, mint az autó és a röntgensugár? – kérdeztem, hátha ezzel sikerül megingatnom a magabiztosságát.

–Hát persze – válaszolta. Sejtelmem sem volt arról, hogy 1895-ben már mindez nem volt idegen még egy utcakölyök számára sem.

–Nézd, fárasztó vagy és koszos, és egyáltalán nem akarok veled beszélgetni – hadartam egy szuszra, ő pedig szó nélkül otthagzott.

„Bánom is én” – gondoltam magamban –, „legalább nyugodtan töprenghetek azon, hogy mihez kezdjek. Először is talán kellene valami ruha.”

A csíkos pólómban nagy feltűnést keltettem, mindenki annyira bámult. Hirtelen a piaci nyüzsgés kellős közepén találtam magam. Kipirosított almák, mosolygó krumplik és zöld káposzták kínálták magukat, és valahon-

nan förtelmes sajtuszag áradt. Magamban arra gondoltam, milyen jó, hogy nem nyáron cseppentem vissza a múltba, akkor milyen bűdös lehet Párizs. Nevetnem kellett, és azon is, hogy mit szólnának a falatnyi bikinimhez, ha már ez a póló is olyan muris nekik.

„Kellene valami jó kis csipkés cucc, hosszú uszályos ruha meg kalap, és azzal mennék vissza a jövőbe. Mit szólna Zsuzsi és a többiek?” – gondoltam magamban, de aztán eszembe jutott, hogy talán sosem láthatom többé őket, ez pedig olyan rémülettel töltött el, hogy megálltam.

–Gyerünk, Marie, ragadd meg ezt az almáskosarat, és gyere utánam szaporán! Az úrnőm almás rétest kíván enni, igyekeznünk kell – mennydörgött rám egy kezes-lábas nőszemély öblös hangja.

–Nekem szólt? – kérdeztem, mert nem voltam benne biztos.

–Hát kinek, te lustaság? De aztán szedd a lábad, mert ha nem sietsz, csak a fele pénzt kapod meg – rikácsolta, és ugyanúgy hátbavágott, mint korábban Pauline.

Nem mertem nemet mondani, engedelmesen cipelni kezdtem a jókora kosarat.

„Most látna csak anyu, aki arra sem tud rávenni, hogy elmenjek tejért a boltba.”

Mindenesetre arra gondoltam, hogy a pénzt félreteszem, és veszek majd valami ruhafélét.

– Hová, háová, „jövő” kisasszony? – tűnt fel mellettem az előbbi fiú, miközben igyekeztem lépést tartani a szakácsnővel.

– Hagyjál békén! – mondtam dühösen, de a fiú nem tágitott.

– Én Jean vagyok, és a múltból jöttem – mondta, és elkezdett úgy ugrálni körülöttem, mint egy majom.

Rezzenéstelen arccal mentem tovább.

– Te elhiszed, hogy az ember a majomtól származik? – kérdezte váratlanul, de mielőtt bármit is válaszolhattam volna, kikapott egy szép, fénylő almát a kosárból, és egy szempillantás alatt megint eltűnt.

– Kérem, nem bírom már ezt az izét cipelni, nem állhatnánk meg? – kérdeztem a testes nőszemélytől, de olyan szemekkel nézett rám, hogy mukkanni sem mertem többet.

Végre valahára megérkeztünk egy nagy, szürke ház elé. Szép, kovácsoltvas lámpasz-

lopok álltak a járda szélén. Annyi ablaka volt a háznak, hogy meg sem tudtam számolni. Elképzeltem a pillanatot, mikor belépek a nagy, díszes ajtón... Vajon milyen lehet belül ez a ház?

– Hé, te, te ostoba, hová mész? – ragadta meg a karomat a nagydarab nőszemély – Elment az eszed, hogy a főbejáraton akarsz bemenni? Mit gondolsz, mit kapnánk a méltóságos Chevalier úrtól, ha betennénk *oda* a lábunkat – dörögte, és én nagyon megijedtem.

Nem tudtam, mi az az „oda”, de nem is volt módom sokat töprengeni ezen, mert a szakácsnő maga előtt lökdösött, és elterelt egy hátsó bejárathoz. Sötét, dohos szagú folyosón mentünk át, és hirtelenjében egy nagy, tűzforró helyiségbe értünk. Csak néhány szempillantással tudtam felmérni a konyhát, merthogy oda érkeztünk. Középen vastűzhe-lyeken nagy fazekakban rotyogott mindenféle étel, és a kemencét is befűtötték. Olyan meleg volt, hogy szinte én is megfőttem. Csilló-gó rézedények lógtak a falon, és 4-5 cseléd is ott tüsténkedett.

„Mint a mesében!” – gondoltam, és nagyot korgott a gyomrom.

–Nesze, te kis mihaszna – mondta a szakácsnő, és a kezembe nyomott egy darab kenyeret.

–Nem kaphatnék hozzá egy kis mogorókrémet? – kérdeztem, és alig tudtam elugrani a nyakleves elől.

–Mogorókrémet? Nézzétek ezt a szemtelent! Majd adok én neked mogorókrémet! Nesze, itt van a pénzed, és tűnj el innen – mondta a szakácsnő, és karonfogva kipenderített a birodalmából.

Annyit még hallottam, hogy az egyik konyhalány azt kérdezte:

–Milyen az a mogorókrém? – de senki nem válaszolt neki.

V. Fodros kötény

Ahogy kifelé botorkáltam a sötét folyosón, észrevettem egy ajtót a falban. Nem is tudom, mi ütött belém, de úgy éreztem, muszáj benyitnom, és megnéznem, mi van mögötte. Ezúttal jól tettem, hogy bekukkantottam.

Egy halomnyi kikeményített, ropogós fehér kötényekkel kiegészített szürke cselédruha lógott az akasztón.

„Ó, ez nem lehet igaz, bravó, Juli!” – mondtam magamnak, de a vállveregetésre nem vesztegettem időt. Lekaptam a legkisebb méretű ruhát, és begyömöszöltem a hátizsákba.

„Ennyit az új ruháról” – gondoltam vígan, és egyáltalán nem éreztem tolvajnak magam. Abból a pár *sou*-ból, amit a szakácsné adna, sosem tudnék összekuporgatni új ruhára valót, úgyhogy lelkifurdalásom nem nagyon éledt fel.

„Már csak egy edzőcipő kellene” – mor-

fondíroztam, de rögtön eszembe jutott, hogy ilyesmit nem nagyon fogok találni a *belle époque* Párizsában.

Letérdeltem, és belestem egyik ócska szekrény alá. Csak egyetlen egy pár ormótlan, fűzős magasszárú cipő kacsintott rám. Gondolkodás nélkül előrántottam, és beleerőltettem a lábam. Rettenetesen szűk volt, alig értek el benne az ujjaim.

„Ez nem lehet igaz, ezt talán valami törpe vagy manó szokta viselni” – háborogtam magamban. Pedig milyen kicsi lábam volt, a legkisebb az egész osztályban. A nyuszifüles papucsot mérgesen visszagyömöszöltem a hátizsákomba.

Fülemet az ajtóhoz szorítottam, aztán kis hallgatózás után megállapítottam, hogy tiszta a levegő. Kiosontam a folyosóra, azután nesz nélkül kinyitottam a bejárati ajtót is. Egy pillanat alatt kívül termettem az udvaron. A farakások és csupasz bokrok felett erősen szállingózott a hó.

Nem tudtam, merre menjek, semmi kedvem nem volt újabb cipekedéshez, és a zsém-belődő Pauline nénire sem vágytam. Nagyon árvának éreztem magam, távol a biztonság-

tól, szüleim házától, a szőrmók állataimtól és az emberektől, akiket szerettem. Azon kaptam magam, hogy a lelkem mélyén a múltbéli Marie-t sajnálgattam, aki sosem ismerhette az otthon melegét.

Apropó, meleg. Eszembe jutott, hogy át kell öltöznöm. A ház mellett nem messze volt egy kis park, teljesen kihaltnak látszott. A park közepén állt egy pavilon, sötétzöldre volt festve az oldala. Ilyet is láttam már egy filmben, tudtam, hogy nyáron itt szoktak zenei előadásokat rendezni. Mégegyszer óvatosan körülnéztem, és levetettem a fekete pulóveremet. A pólóm és farmerem fölé felrántottam a fehér kötényes ruhát, és visszavettem a pulóvert.

„Ó, egek, milyen szörnyű látvány lehetek ebben a göncben – gondoltam, és valószínűleg siralmas képet vágtam.

„Most látna csak Misi, meg a többi gimis fiú. Biztosan soha többé nem néznének rám” – morfondíroztam, de nem volt más választásom. Bele kellett olvadnom a párizsi utca forgatagába, és ráadásul még ebben a kötényes micsodában is fáztam. Befűztem a magasszárú cipőt, és nosztalgiával gondoltam

kis, fekete bőrcsizmámra, amely ott lapult há-
zunk folyosóján, a beépített szekrény mellett.
Igazából mulatságosnak tűnt, hogy éppen az-
nap mentem papucsban az iskolába, mikor
visszacseppentem a múltba. És az is nevetsé-
ges volt, hogy a jövő iránt éreztem „nosz-
talgíát”. Mégsem volt semmi kedvem moso-
lyogni. Körbejártam a kis zenepavilon belse-
jét, és onnan néztem a hóesést. A park csu-
pasz fái között verebek csiripeltek, úgy érez-
tem, ők is olyan kétségbeesettek, mint én.

VI. Egy különös fiú

Észrevettem, hogy valaki közeledik felém az úton. Már késő lett volna elbújni, így hát rezzenéstelen arccal vártam, és próbáltam úgy viselkedni, mint egy igazi párizsi cseléd lány 1895-ből. Bár őszintén szólva, fogalmam sem volt róla, hogy jól csinálom-e.

Egy magas fiú jött a havas ösvényen, és egy fahasábokkal megrakott kocsit húzott. Ahogy közelebb ért, hirtelen elállt a szívverésem!

– Misi! – kiáltottam fel, és megdörzsöltem a szemeimet, mert azt hittem, hogy álmodom! A fiú nagyon hasonlított ahhoz a fiúhoz, akiről a „jövőben” mindig ábrándoztam.

– Marie! – kiáltotta a fiú, és leengedte a kis vaskocsi rúdját.

– Én nem vagyok Marie, a látszattal ellentétben... – kezdtem mondani, de ő is megszólalt.

– Én pedig nem vagyok Misi! – Ahogy közelebb jött, valóban láttam, hogy nem Misi

az, de elég feltűnő volt a hasonlóság. Ez a francia fiú kicsit vállasabb volt, és egy árnyalattal sötétebb volt a haja, mint Misié.

– Én Daniel vagyok, nem ismeresz meg, Marie? – kérdezte, és szemlátomást cseppet sem érdekelte, amit az előbb mondtam. Mielőtt válaszoltam volna, újból felkiáltott:

– Nicsak, beálltál Monsieur Chevalierhez szolgálónak? – kérdezte meglepetten.

– Eszem ágában sem volt. Honnan veszed? – förmedtem rá, mert teljesen kiment a fejemből a ruha.

– Na hallod, errefelé mindenki tudja, hogy Chevalier cselédjei hordanak ilyen köntényt. Nem emlékszel, Te magad szoktad kicsúfolni őket, hogy habos torták?

„Na, puff neki. Még ez is” – dühös voltam, hiszen így bármikor más is felismerheti rajtam a lopott ruhát.

– Figyelj, Daniel, nem tudnál adni nekem valami rendes ruhát? Szövetnadrágot vagy ilyesmit... – kérdeztem kétségbeesetten.

– Csakhogy megismertél, Marie – mondta mosolyogva a fiú. Én viszont nem ismerlek rád. Méghogy nadrágot? Hol élsz te? A lányok nem járnak nadrágban, szépen is néz-nénk ki... – csóválta a fejét.

–Nos, hát idesüss – kiáltottam, és a nyakamba rántottam a szoknyát.

Gondoltam, ha meglátja a farmeromat, legalább megérti majd, hogy valami nincs rendben körülöttem. Ő azonban olyan gyors mozdulattal fordult el tőlem, hogy szinte felborította a fászkocsit.

–Megbolondultál, Marie? Miért húztad fel a szoknyádat? Nem tudod, hogy az ilyesmi illetlenség? – kérdezte felháborodva Daniel.

Nem hittem a fülemnek. A suliban a fiúk majd megvesztek, hogy a szoknyánk alá kukcskáljanak. Ezért is jártam mindig farmerban, mert nem szerettem kötekedni velük. És tessék, jön ez a száz évvel ezelőtti fiú, és majdnem a föld alá bújik szégyenében. Hirtelen megesett rajta a szívem.

–Ne félj, nem akarlak megrémíteni, van rajtam nadrág, éppen azt akarom megmutatni. Na, fordulj már vissza, mondani akarok valamit – szóltam valamivel kedvesebben.

Arra gondoltam, talán ez a fiú képes lesz megérteni, hogy a jövőből vagyok. Legalábbis elég értelmesnek látszott.

Rámnézett, és láttam, hogy a feje búbjáig elpirult.

„Ezek szerint a 19. században éltek még lovagok?” – futott át az agyamon a gondolat.

Egy pillantást vetett a farmeremre, aztán újra megerősítette az előbbi véleményét:

–Lányoknak nem illik ilyesmiben járni. Nem tudom, mi történt veled, Marie. Tegnap még nem volt semmi bajod.

Hagytam, hogy a ruhám megint a talajt söpörje. Úgy éreztem, eljött a pillanat, hogy Danielnek beszéljek magamról, mármint Juli-ról, a valódi önmagamról.

–Tudom, hogy hihetetlenül fog hangzani, amit mondok, de kérlek, hallgass meg – könyörögtem.

A Misi-arcú fiú bólintott.

–Az igazi nevem Juli, és ma délelőtt cseppentem ide egy távoli országból, Magyarországról.

–Magyarországról? És mivel jöttél? – kérdezte ámulva Daniel, és volt egy olyan érzésem, nem tudja pontosan, hol is van ez a hely.

–Nem tudom, hogyan kerültem ide – folytattam, és azon töprengtem, hogy mondjam el a legfontosabbat. – Tudod, én a jövőből jöttem. Valójában a 21. század elején

élek, és 8. osztályos vagyok. Nem tudom, hogy kerültem Marie testébe... – mondtam szépen, tagoltan, de aztán én magam is kissé összezavarodtam. – Vagyis, hát tulajdonképpen a saját testemben vagyok, és a saját ruháimban, de mégis mindenki Marie-nek szólít.

Daniel tágra nyílt szemekkel nézett rám, a csodálkozástól elakadt a szava. Nem kezdett el gúnyolni, mint a másik fiú a piacon, látzott, mennyire igyekezett, hogy mindezt felfogja. Aztán megrázta a fejét.

– Ne haragudj, de ezt nem hiszem el. Ez egyszerűen képtelenség. És különben is... annyira hasonlítasz Marie-hoz!

– Nézd meg, ezzel a hátizsákkal járok iskolába. És nézd, ez az otthoni papucsom – vettem elő a rózsaszín fürmedvényt, és láttam, hogy Daniel mélyen elgondolkozott.

– Ezek tényleg elég fura holmik – dünnyögte. – De ez nem elég bizonyíték. Az inkább gondolkodóba ejt, hogy te túl alacsony vagy. Gyere, mérjük össze a magasságunkat! – indítványozta, és háttal mögém állt.

Éppen a válláig értem.

– Hmm... – dünnyögte, és én nem tudtam, ezt mire véljem. – Marie a fejem köze-

péig ér – mondta, és fürkészően rám nézett.
– Egyáltalán nem emlékszel rá, hogy hogyan kerültél ide?

– Nem, mondtam már, hogy nem – válaszoltam lelkesen, mert úgy éreztem, végre valaki komolyan vesz.

Látszott, hogy a fiú még mindig hitetlenkedik, de kezdett már kicsit hinni a történetemben.

– Egy történelem óra kellős közepén azt kívántam, hogy bárcsak lennék itt, Párizsban. Éppen a *belle époque*-ról tanultunk, tudod... – magyaráztam.

A fiú kérdően nézett rám.

– Mi az a *belle époque*? Még sosem hallottam róla, pedig én is elvégeztem négy osztályt.

„Négy osztályt? Csak négyet?” – hökkentem meg, de jobbnak láttam nem szólni semmit.

– A *belle époque* az az időszak, amelyik megelőzte az I. világháborút... – kezdtem magyarázni Danielnek, de aztán azonnal rájöttem, hogy milyen butaságot követtem el.

Már késő volt...

– Az első világháborút? Miféle első világ-

háborút?? – kérdezte izgatottan Daniel, és én egyáltalán nem tudtam, mit feleljek neki.

– Háború lesz? – kérdezte ijedten, és tudtam, hogy nehéz lesz eltéríteni ettől a témától. – Milyen háború? Olyan, mint a krími háború? Vagy olyan, mint Napóleon hadjáratai? Vagy milyen? – kérdezte követelőzően.

Bennem büszkeség éledt, hogy én már tudok ezekről a dolgokról. Hirtelen ellenállhatatlan erőt éreztem, hogy Daniel-t is beavassam a jövő titkaiba.

– Sokkal szörnyűbb volt, vagyis lesz, mint bármelyik korábbi háború, 1914 és 1918 között zajlott – mondtam, és a fiú rémülten meredt rám.

– Másik világháború is lesz? – kérdezte, és én fölényesen vágtam rá:

– Igen, 1939 és 1945 között is volt egy borzalmas háború...

Daniel elhallgatott, maga elé nézett, idegesen morzsolgatta az ujjait, és én nem tudtam, mitévő legyek.

– És mi lesz Európával? – kérdezte.

– Megmarad. Sőt, a 20. század végére felvirágzik. Összefognak majd a kontinens országai, eltűnnek majd a határok...

– Ez nem igaz – vágott közbe Daniel keményen, és rám nézett. – Mindebből egy szó sem igaz, csak kitaláltad az egészet.

Kissé feldühödtem, amiért nem hisz nekem, de ugyanakkor meg tudtam érteni őt. Irtó nehéz lehet elképzelni a jövőt, hiszen mindenki a saját jelenének foglya. Eszembe jutott valami, amivel talán bizonyíthatom, hogy a jövőből csöppentem oda, 1895-be. Végére is Daniel nem volt olyan goromba és elutasító velem, mint a többi párizsi.

– Mondd csak, Daniel, Marie tud angolul? – kérdeztem, és ő meglepetten nemet intett.

– „Thy glass will show thee how thy beauties wear,

Thy dial how thy precious minutes waste...”● – kezdtem szavalni az egyik Shakespeare szonettet, de tovább nem jutott eszembe. Hát igen, sosem szerettem verseket tanulni, főleg ezzel a veretes angol nyelvezettel birkóztam nehezen.

– Ez angolul volt? – kérdezte Daniel.

– Hát persze, Shakespeare – mondtam diadalmasan. A fiú megvakarta az állát.

• „A tükör int: szépséged színe vesz,
Az óra: drága perced elsuhan...”

Shakespeare: LXXVII. szonett. Fordította: Szabó Lőrinc.

– Te tényleg nem vagy Marie. Ő sohasem beszélt efféle Shakes-akárkikről. Te túl sokat tudsz hozzá képest, és különben is sokkal jobban felvágták a nyelvedet. Nem akarsz visszamenni a jövőbe? Itt mindenki bolondnak fog nézni... – fordult hozzám kérdően.

– Ez utóbbi már megtörtént – dohogtam, és így folytattam: – Már hogyné szeretnék visszamenni, de egyszerűen fogalmam sincs, hogyan kell.

– Majd gondolkodom rajta – próbált vigasztalni Daniel, de az egész nem hangzott valami biztatóan.

– Most viszont mennem kell, mert Dupont úr várja ezt a fát. Te jó ég, teljesen belemert a hó!

– Ne menj el, nem akarok egyedül maradni! – könyörögtem.

– Holnap reggel a szokott helyen találkozunk – mondta Daniel, és levergette a havat a fahasábokról. – Jaj, bocsánat, teljesen össze vagyok zavarodva – csapott a szájára. – Neked, ugye, fogalmad sincs arról, hogy hol van az a szokott hely? – kérdezte nevetve.

– Hát, nincs... – mondtam, és én is elnevettem magam. Aztán hirtelen elkomorod-

tam. – Jaj, Daniel, te nem tudhatod, milyen borzalmas helyzetben vagyok. Itt állok ezekben a nevetséges ruhákban, úgy nézek ki, mint egy madárijesztő, éhes vagyok és fázzom, és otthon nemsokára keresni kezdenek – siránkoztam. Eszembe jutott az öcsém, akiért nemsokára mennem kell az óvodába. Mit tegyek? Ott fog bömbölni szegényke az ovi kapujában, és kétségbeesik, hogy elfelejtettem érte menni. Kicsikém, úgyis utál ott lenni, és ma „túlóráznia” is kell... Hacsak... hacsak nem jutott át a jövőbe Marie! Erre a gondolatra megint vidámabb lettem, hiszen elképzeltem egy 1895-ből való lányt 2008 decemberében a száguldozó autókkal teli Budapesten.

– Szerencséd van, hogy nem a gályarabokról tanultatok azon a történelem órán – mondta Daniel, és láttam, hogy tétovázik, nem tudta eldönteni, hogy otthagyon-e magamra a téli parkban.

– Szerinted Marie *odaát* van? – kérdeztem, és a fiú pontosan tudta, hogy mire gondolok. Ő is gondolkodóba esett.

– Hát, remélem, hogy nem – mondta, de arról fogalmunk sem volt, hogy akkor hol lehet.

– Pauline nénikédet láttad már? – faggattott Daniel.

– Igen, volt szerencsém találkozni vele. Vagyis, inkább szerencsétlenségem. Képzeld, éppen ő volt az első ember, akit megpillantottam, amikor ideértem a jövőből – mondtam, és Daniel elnevette magát.

– Szegénykém, szörnyű élmény lehetett. Nem vert meg? – kérdezte aztán elkomolyodva.

– Csak a hátamra ütött egyet – vontam meg a vállam.

– Akkor szerencséd van, mert Marie-t minden nap megveri a botjával is.

„Te jó ég!” – gondoltam magamban. Micsoda egy kor ez, ahol ütik-verik a gyerekeket. – Nem mehetnék veled? – kértem Danielt, és ő kis gondolkodás után bólintott.

– Ha megfelel neked az a patkánylyuk, ahol alszom, akkor gyere – mondta kedvesen, – bár tudnod kell, hogy ez nem illendő dolog – tette hozzá. Tudtam, hogy ezt fogja mondani, de nem törődtem különösebben az illemszabályokkal, hiszen csontig átfagytam.

VII. Padlásszoba

Elindultunk a hóesésben. Daniel ment elől, maga mögött húzva a fával megrakott kocsit. Nem engedte, hogy segítsek, úgyhogy én utána caplattam a hátizsákommal. Fázott a fejem és a kezem. Gondoltam, jobb lesz, ha zsebre teszem a kezem, és ahogy benyúltam a kötényzsebbe, valami megakadt az ujjaim között. Kihúztam, és első pillantásra azt hittem, hogy egy zsebkendő. Aztán ahogy kibontottam, rájöttem, hogy egy csipkés fityula az.

–Figyelj, mi lenne, ha ezt a fejemre tenném? Nagyon fázom – szóltam Danielnek, aki maga is hajadonfőtt volt, és piroslott az orra meg a füle.

–Hát, így is elég feltűnő vagy, de szerintem nyugodtan felteheted, úgyis alig van ember az utcán, hiszen most van ebédidő. És különben is esik a hó – mondta a fiú. Fel tettem a fejemre a csipkés förmedvényt, és örültem, hogy nincsenek tükrök az utcán, mert el tudtam képzelni, hogy milyen nevet-

ségesen festek benne. Persze, apa biztosan azt mondaná:

– Milyen helyes vagy, Nyuszifül! – hiszen ő mindig az olyan dolgokért bolondul, amelyeket mások nem néznek jó szemmel. Az biztos, hogy a habókos természetemet tőle örököltem...

Átvágtunk egy szűk utcán, aztán Daniel behúzta a kocsit egy ház udvarába. Ott fagyoskodtam, amíg lerakta a fát, és azt is láttam, hogy egy szakállas, nagydarab férfi némi aprópénzt nyomott a kezébe. Dupont úr volt az, mulatságos házi köntösben és kockás posztópapucsban. Daniel mosolyogva jött felém, a kocsi nyikorgott, ahogy maga után húzta.

– A jövőben vannak még ilyen szerkezetek? – bökött rá az ócska tákolmányra. Én akárhogy kutattam az emlékezetemben, nem tudtam visszaemlékezni arra, hogy valaha is láttam már ilyet.

– Biztosan – mondtam bizonytalanul, de szerencsére Daniel semmit nem vett észre. – Ha te tudnád, hogy miféle gépek vannak a jövőben! – kezdtem lelkendezni. – Televízió, rádió, űrhajó, számítógép... – kezdtem sorol-

ni, és a fiú teljesen lázba jött ezektől a számára ismeretlen szavaktól.

– Tele.... micsoda? – kérdezte, és én megpróbáltam elmagyarázni a tévé működését, de igazából nem sikerült.

– Egy doboz, amelyikben benne van az egész világ? – kérdezte csodálkozva Daniel, és csak akkor kezdett valamit megérteni, amikor a fotókról és a filmről beszéltem neki.

– És azt tudod-e, hogy pár évtized múlva már emberek fognak röpködni űrhajókkal a Föld körül, és még a Holdra is leszállnak? – kérdeztem diadalmasan, de ezt már Daniel nem hitte el.

– Ez lehetetlen – mondta, és mosolyogva ingatta a fejét. – Ilyen csak a regényekben létezik.

– Pedig mondom, hogy így lesz, hidd el! – erősködtem.

– És hogyan fogadták őket a holdlakók? – kérdezte még mindig kételkedve Daniel. Ettől meg én jöttem zavarba.

– A Holdon nem lakik senki, teljesen üres, homoktenger az egész – mondtam.

– Olyan, mint az afrikai sivatagok? – tudakolta Daniel.

– Nem, sokkal hidegebb – válaszoltam, és megborzongtam.

– Te fázol, Marie! Vagyis Juli... – mondta a fiú. – Gyere, elviszlek hozzám, ott megmelegedhetsz, én pedig hozok valami ennivalót.

– Vegyél egy kis sült csirkét, kérlek szépen – ábrándoztam, mert majd meghaltam az éhségtől. Tudtam, hogy anya este ropogós csirkét süt a sütőben. „Ó, bárcsak otthon lehetnék!” – gondoltam. Tényleg, mit fognak tenni, ha hiányzom a jövőből, és ha Marie sincs odaát? Elképzeltem anyut, amint csavarókkal a hajában magyaráz a rendőrségnek:

„A lányomról van szó, ugye értik? Pöttyös blúzban ment el itthonról ma reggel. Fekete kabátban és nyuszifüles papucsban. ... Igen, igen, papucsban. Igen, ekkora hóban! De várjanak... Nem is pöttyös, hanem csíkos pólóban ment. Vagy miben is? Nem tudom, nem tudom...” – zokogja majd, és közben odaégeti a csirkét, bár azt rendőrök nélkül is gyakran megteszi. „Hívd fel a kórházakat!” – mondja majd apának, és apa tárcsáz:

„Halló, kórház? Elveszett az én kis Nyuszifülem. Hogy milyen volt? ... Hogyhogy milyen volt a szőre? Kivel beszélek??...” – és

ekkor apa lecsapja majd a kagylót, és kidobja a telefonkönyvet a kukába. Idáig értem álmodásaimban, amikor eljutott a tudatomig Daniel hangja.

– ...érted, az ilyen szegény gyerekek, mint mi, sohasem esznek sült csirkét. Érted, Juli?
– kérdezte újból, mert nyilván nem tudta, hogy miért nem válaszolok.

– Aha – mormogtam, és egy nagyot nyeltem. Szemeim előtt eltűnt a pirosra sült csirke a salátával és krumplival együtt.

– Megérkeztünk – állt meg a fiú egy csúnya, piszkos falú bérház előtt. A kocsit behúzta az udvarba, aztán a hátsó bejáraton keresztül maga után vonszolt egy korhadtt lépcsőn.

– Az emeleten laksz? – kérdeztem, és ő elnevette magát.

– Úgy is mondhatjuk... – válaszolta, és csak ment, ment, egyre feljebb a lépcsőn.

– Hé, te, egészen ki akarsz fárasztani? – nyöszörögtem, mert úgy éreztem, már nem bírják a mászást a lábaim. – Nincs itt lift? – kérdeztem.

– Nincs, de már feltalálták! – válaszolta Daniel, még a gondolataimat is kitalálta.

– Már itt is vagyunk – mondta, és betuszkolt egy sötét, penészes szobába. – Ez egy padlásszoba, itt lakom – mutatott körbe a nyomorúságos odún. Úgy tűnt, mintha még büszke is lenne rá. – Egy öregembertől örököltém, ő meghalt – mondta Daniel.

– Itt halt meg? – rémüldöztem, és még a hideg is végigfutott a hátamon.

– Dehogy! Az utcán, miközben koldult – magyarázta a fiú. – Nagyon kedves ember volt, mintha a nagyapám lett volna, úgy szeretett.

– Neked sosem voltak szüleid? – kérdeztem, és Daniel elnevette magát.

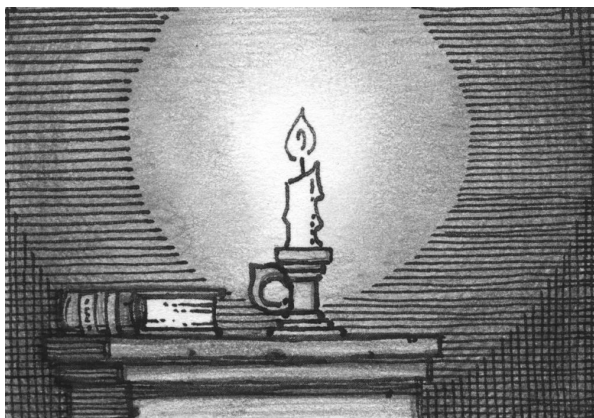
– De, képzeld el, hogy voltak. Mit képzelsz, a múltban, vagyis hát most, szülők nélkül jön világra a gyerek? Voltak, de már régen meghaltak. És a kishúgom is... – folytatta, és elkomorult az arca. – Nincs is itt olyan hideg, ugye? – váltott gyorsan témát, láttam, hogy nem akar a szüleiről beszélni. – Tudod, az alattunk lévő lakásokat fűtik, és felszáll ide a meleg. Itt van az ágyam mellett a kémény – kopogtatott meg egy oszlop-szerű valamit. – Itt egy kis kenyér, edd meg, aztán mindjárt hozok valami mást is – mondta

Daniel, és se szó, se beszéd, faképnél hagyott.

„Nyuszifül a múltban” – képzeltem magam elé egy rémregény címét. Olyan volt, mint egy rossz álom. Körbenéztem. Két tetőcserépnyi, falatka ablak volt a szoba minden világítása, úgyhogy szinte semmit nem láttam. Lassan szokta meg szemem a sötétséget, és kezdtem kivenni a parányi szoba tárgyainak körvonalát. Egy mosdótál volt benne, egy ágy és egy fadobozban ruhák. Elég rossz szag volt, de a körülményekhez képest rend. Farkasétvággal faltam fel a kenyeret, amit Daniel hagyott ott nekem, aztán levetettem a pulóveremet, a cselédruhát, és megpróbáltam megszabadulni a szűk cipőtől. Nagyon nehezen ment, úgy beledagadt a bokám abba a fűzős satuba.

„De jól esne egy forró zuhany!” – gondoltam, és jobb híján ledőltem az ágyra. Úgy besüppedt alattam, hogy hajszálnyira kerültem a földtől. A fejem felett levő ablakon át láttam, hogy hogyan kavarnak kint a hópelyhek.

VIII. Havas délelőtt

– Végre, valahára, hogy felébredtél! Már nagyon aggódtam miattad – mondta egy hang a távolból.

„Hol vagyok?” – töprengtem, de olyan tompa volt az agyam, mint egy céklarépa. Lassan, nagyon lassan úsztam vissza mély álmomból a valóságba, és nem tudtam emlékezni rá, hogy hol is vagyok tulajdonképpen.

– Jó reggelt, Juli! – mosolygott egy fej az arcom előtt.

„Ki is ez?” – gondolkoztam, de nem volt sem apu, sem anyu, sem az öcsikém.

– Nem ismeresz meg, Juli? Daniel vagyok. Daniel a múltból. Vagyis a múltban, vagyis... – mondta az ismeretlen, aztán elhallgatott.

„Aha...” – valami derengeni kezdett.

– Daniel? – kérdeztem bárgyú tekintettel, és még hagytam magamnak egy pillanatot, hogy minden összeálljon a fejemben.

– Szóval még a múltban vagyok – motyogtam, és úgy éreztem, nagyon fázik a lá-

bam. – Szeretnék enni – mondtam, és Daniel kedvesen felém nyújtott egy pohár tejet.

– Te aztán jól cserben hagytál tegnap délután – mosolygott, de nem volt semmi bánatás a hangjában. – Elrohantam a tejeskofához, és mire visszajöttem, te édesdeden aludtál. Mint egy óriáscsecsemő.

– Hát ez nagyon kedves – feleltem, és vágtam egy grimaszt. – Az nem lehet, hogy ennyit aludtam – hitetlenkedtem.

– Bizony-bizony, 16 órát aludtál. Arra gondoltam, talán az *időváltozás* miatt, he-he-he – nevetgélt.

– Nagyon mulatságos – mondtam sértetten. – Inkább talán az időutazástól merültem ki, nem gondolod?

Körülnéztem a kis kuckóban. Kicsit barátságosabbnak tűnt, mint előző nap. Talán azért, mert világosabb volt. „Biztosan kitisztult az ég” – gondoltam. – Hoznál vizet az arcmosáshoz? – kérdeztem, és Daniel nem szólt semmit, bár mintha kissé összerándult volna a szája. Szótlanul megmarkolta az ócska lavórt, és kiment a szobából. Nem tudtam, hová megy, de gondoltam, hogy nem túl messzire, mert a kabátját ott hagyta a ládán.

Kiszürcsöltem a pohárból a tejet, de nagyon szokatlan íze volt. Olyan volt, mint egy élő tehén.

Elkezdtem kotorászni a hátizsákomban, hátha találok egy fésűt. Régebben mindig volt nálam egy „aranytartalék”, de persze, most, mikor igazán kellett volna, nem talál-
tam meg. Akkor eszembe jutott, hogy van a hátizsáknak egy belső, rejtett zsebe, talán abban lesz. Kitapogattam a nyílást, és széthúztam a cipzárját. Fésűt ugyan ott sem találtam, de valami a kezembe akadt. Előhúztam. Hát persze, az ékszerek, amiket a nagytól kaptam a születésnapomra. Nocsak „aranytartalék” mégis? Szó szerint...

„Már nagylány vagy, Juli” – mondta a nagyi pár hete, és átnyújtott egy égszínkék dobozt. Arra számítottam, hogy valami klassz karóra, örökíró toll vagy ilyesmi van benne, ám mikor kinyitottam, meglepődtem. Egy pár arany fülbevaló volt, parányi csillogó kövekkel kirakva, és hozzá egy lánc medalionnal. Nagyon elhúzhattam a számat, mert nagyi megkérdezte:

„Van már ilyened?” – Szegénykém, el sem tudta képzelni, hogy nekem ezek a vac-
kok nem tetszenek.

„Ne-eem, nincs” – hebegtem elég fakó hangon, és nem hittem, hogy valaha is viseljem ezeket a karácsonyfa-díszeket. Túl nagyok voltak hozzám képest, és olyan felnőttesek... Arra gondoltam, nem bolondultam meg, hogy aranyakat aggassak magamra, hiszen az öreges.

„Végre kidobhatod azt a csúnya, fekete bőrszíjat a nyakadról” – mondta anya, és én megpróbáltam nagyon mérgesen ránézni. Méghogy kidobni! Az enyém volt a legmenőbb szíj az egész suliban! A zsebpénzemből spóroltam össze a rávalót. Megesküdtem, hogy sohasem veszem le, még fürdés közben sem.

A szüleim viszont hallani sem akartak arról, hogy nem hordom ezeket az arany micsodákat. Úgyhogy reggelente engedelmesen magamra pakoltam, aztán az iskolába érve az első óra előtt mindig bevágtam ide, a hátizsák belső zsebébe. Hazafelé, a házunk előtt újra felvettem az összes fityegőt, és csillogón-villogón léptem be az ajtónkon.

– Tessék – riasztott fel álmodozásaimból Daniel, aki a teli lavórral belökte az ajtót. Én ijedten süllyesztettem vissza az ékszereket a

táska mélyére. A csodálkozástól hirtelen tátva maradt a szám: a lavór tele volt friss, ropogós hóval!

–Te meg mit gondolsz rólam? – förmedtem rá a fiúra. – Fakírnak nézel talán? Nem fogok jeges vízben mosakodni! – mondtam felháborodva.

–Ez hó – közölte kuncogva Daniel, aki jót mulatott méltatlankodásomon. – Jót tesz a szépségnek – tette még hozzá.

Ujjaim hegyével megérintettem a havat, és rögtön le is mondtam a mosakodásról.

–Itt egy fésű, fésülködj meg, olyan a hajad, mint egy szénaboglya – mondta Daniel.

–Van egy tükröd? – kérdeztem, bár ugyancsak meglepődtem volna, ha ez a múltbéli fiú tartott volna ilyesmit szegényes padlásszobájában. És igazam volt.

–Nézd meg magad ebben – nyújtott felém egy széles pengéjű kést.

–Semmit nem látok – siránkoztam.

–Olyan vagy, mintha a 21. század elejéről cseppentél volna ide – közölte jókedvűen Daniel, és nem tudott elugrani a hógolyóm elől, amit a lavórba belekapva gyúrtam.

–Hé, hé, lassan a testtel kisasszony! Csak tréfáltam – kiáltott fel.

Én nem szóltam semmit, elegendő volt az egészről, haza akartam menni.

– Itt ez a barna szoknya, húzd fel – mondta a fiú, és felém nyújtott valami szörnyen lompos ruhadarabot.

– Honnan van neked szoknyád? – kérdeztem, és erre tényleg nagyon kíváncsi voltam.

– Ma reggel cseréltem el erre az egyik ingemet az ócskapiacon – felelte, miközben kegyeret szelt. Egészen meghatódtam. Milyen odaadó ez a fiú! Szinte semmije nincs, rongyokban jár és éhezik, mégis előteremtette ezt a ronda szoknyát.

– Te nagyon rendes vagy – mondtam –, igazi jóbarát. – Daniel erre elpirult. Legalábbis én úgy láttam ott, a padlásszoba homályában.

– Most mihez kezdünk? – tudakolta. – Nekem dolgoznom kell ma is, több helyre kell fát fuvaroznom.

– Elkísérlek – próbálkoztam, de ő csak a fejét rázta.

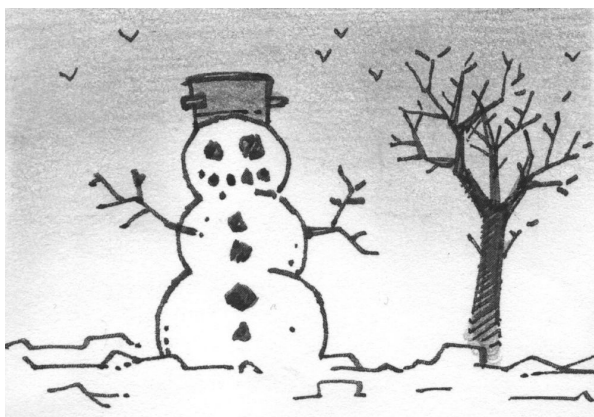
– Inkább maradj itt, majd délután elme gyünk sétálni.

– Milyen nap van ma? – kérdeztem, és Daniel azt válaszolta, hogy kedd.

– A jövőbeli életemben is kedd van ma – mondtam halkan, de a fiú nem szólt semmit. „Ma lesz nyelvtanból a nagy feleltetés” – gondoltam magamban, és ez volt az egyetlen dolog, ami miatt jobban szerettem a múltban lenni, mint a jövőben. „De vajon hogyan boldogul „odaát” Marie, ha ott ül az osztályban, és helyettem felel?” – töprengtem, és nagyon sajnáltam őt.

Daniel elment, én pedig nem tudtam, mihez kezdjek a szabadságommal, hiszen a szűk szobában még felállni sem lehetett. Felcibáltam a barna szoknyát, de a farmeromat is magamon hagytam. A lavórban elolvadt a hó, így megmoshattam benne az arcomat. A cselédruhát összehajtogattam, és elhatároztam, hogy visszaviszem Chevalier úr házába.

IX. Séta

Lebotorkáltam a lépcsőn, aztán kiléptem az utcára. Minden és mindenki vadidegennek tűnt. Fogalmam sem volt, hogy merre induljak el. Találomra balra mentem, és örömmel vettem tudomásul, hogy nincs olyan nagyon hideg, mint előző nap volt. A járda szélén megláttam egy újságosbódét. Ez az! Veszek valamilyen lapot, és ha végre hazatérhetek a saját életembe, akkor majd azzal bebizonyítom, hogy a múltban jártam. Mert azt el sem tudtam képzelni, hogy nem térhetek haza soha többé...

– Kérek egy újságot – mondtam a bajuszos úrnak, aki furcsa tekintettel nézett rám az újságjai mögül. Markomban szorongattam az előző napi aprópénzt, az volt minden vagyonom a múltban.

– Milyen újságot? – kérdezte gyanakvóan a morcos férfi.

– Mindegy, valamilyen színes magazint – feleltem, és egyáltalán nem értettem, hogy miért méreget olyan barátságtalanul.

– Mi-it? – hökkent meg az újságárus.

– Mondom, hogy mindegy, akármilyet adhat. Még múlt heti is lehet. Vagy akár múlt havi... – hunyorítottam, de a férfi nem lett mosolygósabb.

– Ilyent sem láttam még – dünnyögte, és én nem tudtam, hogy ezt pontosan mire érti. Rám, vagy a viselkedésemre vagy a ruhámra, esetleg a hátizsákomra? Az árus kezembe nyomott egy divatlap-félét, *Courrier des Demoiselles* volt a címe, vagyis Kisasszonyok Futára.

– Ez ráfér magára – mondta, és hatalmas kezeivel besöpörte az összes aprómat. Az újságot belegyömöszöltem a hátizsákom oldalzsebébe, és továbbmentem. Kértem egy széles utcára, mely telis-teli volt fényes áruházzakkal. Valami rémlett arról, mintha Chevalier úr a másik irányban lakna, de úgy gondoltam, előbb megnézegetem a kirakatokat, s csak aztán viszem vissza a kötenyt jogos tulajdonosához.

A nagy üvegtáblák mögött csupa furcsa ruhát láttam. Olyan volt az összes bolt, mint egy színház jelmez- és kelléktára: sok nehéz selyemből készült ruha, tollas, nagy karimás

kalapok, legyezők, csipke- és cérnakesztyűk. És rengeteg fűző!

Több mókásan kiöltözött nő is nézegette a kirakatokat, bár miután engem észrevettek, inkább az én ruháimat vették szemügyre.

–Nézze, drágám, hogy néz ki ez a kis utcai csavargó – fintorgott egy rózsaszín fodros ruhás nő, aki strucc tollas felöltőt viselt cukorhab ruhakölteménye fölött. Kövér, monoklis férjébe karolt, aki megvetően végigmért.

–Jöjjön, menjünk innen szívem, már eleget nézelődtünk – affektált a feleség, és élete párja így helyeselt:

–Igazad van, Jacqueline, menjünk.

Szerintem azért örült annyira a férfi, mert így nem kellett bemennie a cipőboltba, és megtakaríthatott egy halom pénzt. Sarkon fordultam, és otthagytam ezt az utcát, mert féltem, hogy valakinek tényleg szemet szúrok a szedett-vedett öltözékemmel.

Az egyik útkereszteződésben majdnem elgázolt egy lovasfogat. „Jó lesz vigyázni, Nyuszifül” – mondogattam magamnak, és olyan jó érzést adott ez a családomra emlékeztető becenév. Végre visszaértem a ház elé,

ahol Daniel lakott. Belestem az udvarba, de a kis vaskocsija nem volt ott. „Akkor van még időm visszavinni a cselédruhát” – gondoltam, és elindultam az ellenkező irányba. Elég sokat kellett gyalogolnom, de nagyon érdekes volt elvegyülni a reggeli forgatagban. Az úton néhány automobil is járt, igazán mulatságosnak tűntek, ahogy a lovaskocsik között cikáztak. Fehér kesztyűs sofőrök vezették ezeket az ősautókat, akik folyton-folyvást dudáltak, túlkölésükkel csak fokozták a hangzavart. Olyan érdeklődéssel néztem ezeket a masinákat, mintha legalábbis dinoszauruszok jöttek volna szembe. Hirtelen úgy tűnt, hogy túlmentem Chevalier úr házára. Tanácstalanul megálltam, nem tudtam eldönteni, hogy hol vagyok.

–Jó napot, jövő-kisasszony! – köszönt rám valaki. A vézna fiú volt az, akit a piacról ismertem.

–Mi történt, Jean? Visszahoztad az almát? – kérdeztem gúnyosan, és igyekeztem faképnél hagyni.

–Hová-hová ilyen sietősen? Csak nem a 21. századba igyekszik a hölgy? – csipkelődött Jean, s még hozzátette: – Ó, de nagyon

felhúzta az orrát valaki... – Nevetgélt, és zsebre dugott kézzel ugrándozott körülöttem, mint egy gumilabda.

– Nicsak! Újságot is vett a kisasszony! Talán bizony tud olvasni is? – kérdezte, és kikapta a divatlapot a hátizsákom oldalzsebéből.

– Add vissza azonnal! – förmedtem rá, de ő csak ugrabugrált, és a levegőben lóbálta az újságot.

– Add vissza! – kérleltem enyhébb hangon, mert nem voltam benne biztos, hogy képes leszek ismételten pénzt szerezni, hogy másik lapot vegyek.

– Kérlek, Jean, add vissza, szükségem van erre az újságra. Cserében megengedem, hogy megmutasd, hol lakik monsieur Chevalier... – próbálkoztam, erre Jean elkezdett hahotázni.

– Most meg mi bajod van? – kérdeztem bosszúsan, de ő egyre csak nevetett és nevetett.

– Ez aztán a jó üzlet! – mondta két levegővétel között. – Én adjam vissza az újságot, és még ráadásul legyek idegenvezetője is a hölgynek. Nem túl kecsegtető ajánlat, sajnálom – tárta szét a karját, és éppen eltűnni

készült megint, kezében az újsággal, amikor mentő ötletem támadt.

– Ha visszaadod és segítesz, akkor megtá-
nítalak írni – csúszott ki a számon, és már
nem tudtam visszaszívni. Jean rámnézett.

– Komolyan? Megtennéd? Ó, Marie... –
kérdezte izgatottan. Nem javítottam ki, amit
mondott, nem kezdtem el magyarázni, hogy
Juli vagyok.

– Hát persze, nagyon egyszerű az egész –
mondtam, mert valahogy nagyon megsajnál-
tam ezt a fiút.

– Rendben – felelte Jean csillogó szemek-
kel, és azonnal visszaadta az újságot.

– Gyere csak utánam – intett, aztán pár
pillanat múlva máris ott álltunk Chevalier úr
óriási háza előtt.

– Mi keresnivalód van itt? – firtatta Jean,
de nekem semmi kedvem nem volt elmesél-
ni, hogyan emeltem el a cselédruhát.

– Majd elmesélem – hadartam. – Várj
meg itt, de kérlek, el ne mozdulj! – súgtam,
és elindultam a hátsó kapu felé. A fiú a ke-
rítés mellett állt, és vigyorgott. Beosontam a
sötét hátsó folyosóra, és kinyitottam a kis aj-
tót. Szerencsére nem volt kulcsra zárva, és

nem futottam össze senkivel. Kivettem a ruhát a hátizsákomból, és felakasztottam az egyik kampóra. Elég gyűrött volt, az alja kicsit sáros, de arra gondoltam, talán nem lesz nehéz rendbehozni. „Egy ekkora házban biztosan akad mosónő is...” – morfondíroztam, és éppen a kötény fodrait igazgattam, amikor nyílt az ajtó. Ijedten ugrottam hátra, de csak Jean volt az. Majdnem rosszul lettem az ijedtségtől.

– Mit csinálsz? El akarod lopni ezt a ronda ruhát? – kérdezte vigyorogva.

– Hallgass, te..., te borzalmas alak! – sutogtam, és a szám elé tartottam a mutatóujjamat. – Most hoztam vissza, képzeld el! – mondtam, és megpróbáltam minél előbb kívül kerülni a házból.

– Szóval, mégiscsak elloptad – mondta diadalmasan Jean.

– Hallgass! – ripakodtam rá nem túl kedvesen. – Muszáj volt, érted?

– Ó, hogyne érteném – mondta a fiú. – Tudod, néha én is elemelek egy-két dolgot. Almát, kenyeret, mert muszáj. Nekem is muszáj, különben éhen halok. De ilyen fodros förmedvényt sosem lopnék el...

Nem szóltam semmit. Nem volt kedvem vitatkozni, és nem is nagyon tudtam mit mondani Jeannak. Végre kiértünk újra az utcára. Arra gondoltam, hogy már nem lehet semmi baj.

– Elvigyelek Pauline nénikédhez? – kérdezte a fiú. – Tegnap délután égre-földre keresztet téged a piacon.

– Jaj, ne, nem akarok találkozni vele, ne is emlegedsd azt az asszonyt – fakadtam ki, mert semmi kedvem sem volt hozzá, hogy Pauline megint a hátamat üsse.

– Nekem aztán mindegy – vonta meg a vállát a fiú. – Mikor fogunk iskolásdit játszani? Számolni már valamennyire tudok – közölte Jean. – Ötször öt az huszonöt, hatszor öt az... – kezdte bemutatni tudományát, ám én félbeszakítottam.

– Jól van, jól van – mondtam, – hamarosan nekilátunk a tanulásnak. Annál is inkább, mert én nemsokára visszamegyek.

– Hová? A jövőbe? – kérdezte Jean, és én nem voltam benne biztos, hogy komolyan kérdezi-e, vagy csak gúnyolódik velem.

– Igen, persze, hogy a jövőbe – mondtam, és egyáltalán nem volt elképzelésem arról, hogy mit kell ehhez tennem.

– Vigyél magaddal...– kérlelt a fiú, de én csak a fejemet ráztam.

– Nem tehetem. Nem tudom, hogyan kell ilyesmit csinálni – mondtam, de Jean nem lett ettől rosszkedvű.

– Ott, a te jövődben minden gyerek jár iskolába? – kérdezte kíváncsian.

– Természetesen – feleltem, de aztán elbizonytalanodtam. – Vagyis... nem, nem tudom. Afrikában, Ázsiában nem mindenki.

– Te ezeket a helyeket is ismered? – kérdezte őszinte ámulattal Jean.

– Hát, csak a tévéből... – kezdtem mondani, de ő egy kukkot sem értett az egészből.

– Nekem is kellene ám iskolába járnom... – kezdte újra –, de a szüleim azt mondják, úgysem tudják behajtani rajtuk a büntetést. Így még az iskola tájékát is kerülöm...

– De jó neked – mondtam álmodozva, és ismét eszembe jutott a sulis, Zsuzsi és a többiek és az angolóra. Azt az órát szerettem a legjobban. Éppen azon a keddi napon, amikor én Párizsban csevegtem Jeannel, tanulták a többiek a karácsonyi dalokat, amiket annyira szerettem.

– Itt lakik egyik ismerősöm – mutatott rá

Jean arra a házra, ahová időközben elérkeztünk.

– Daniel? – kérdeztem, mert ráismertem a házra.

– Igen, ő. De te honnan tudod ezt? – csodálkozott Jean. Én is meglepődtem, mert nem hittem volna, hogy a két fiú ismeri egymást.

– Nem érdekes, csak úgy tudom – feleltem. – Barátok vagytok? – tudakolóztam, de a fiú megrázta a fejét.

– Azt nem mondanám, mert ő iskolázott fiú. Képzeld csak el, négy osztályt elvégzett! – újságolta Jean.

– Én most vagyok nyolcadikos – mondtam, de Jean nem hitte el.

– Az nem lehet, a lányok nem szoktak ilyen sokáig iskolába járni. A lányoknak nem való a tanulás... – tette még hozzá.

– És ugyan miért nem? – kérdeztem dühösen. – Talán erre is tudsz felelni, te nagyokos?

– Hát... azért, mert a nőknek nem kell mást tanulniuk, mint főzni meg varrni, úgyis csak az a dolguk, hogy otthon legyenek és neveljék a gyerekeket – mondta, és látszott, hogy ezt így is gondolja.

–Hogy te milyen maradi vagy! Mintha a 19. századból csöppentél volna ide! – förmedtem rá, erre Jean vigyorogva közölte, hogy ezt aztán pontosan eltaláltam.

–Nézzél körül! Szerinted hányadik században vagyunk? – kérdezte, és láttam, hogy ismét kételkedni kezdett abban, hogy én a jövőből érkeztem.

–Jó, jó, de azt tudnod kell, hogy száz év múlva már minden másként lesz majd... – kezdtem mondani, de a fiú hirtelenjében sarkon fordult, és elkezdett futni, engem pedig egyedül hagyott.

–Hé, Jean, hová futsz, most meg mi a bajod? – kiabáltam utána, de ő meg sem fordult. Arra gondoltam, talán túl sok volt neki mindaz, amit hallott, pedig én igyekeztem nem megrémiszteni a jövő leírásával.

–Majd holnap találkozunk – kiáltottam utána, de nem voltam benne biztos, hogy meghallotta. Megvontam a vállamat, és felmásztam a lépcsőn Daniel padlásszobájába, mert nagyon vágytam már egy kis melegre. Ő még nem volt otthon, pedig már jócskán délutánra járt az idő. Éhes voltam, és szerettem volna, hogy Daniel hazatérjen, és hoz-

zon valami harapnivalót. Végigfeküdtem ruhástul az ágyon, és elkezdtem lapozgatni a Kisasszonyok Futárát. Sok-sok divatrajz volt benne, ruhák leírásai, néhány recept és rövid hírek, jobban mondva pletykák. Nem tűnt valami érdekesnek, legalábbis a 100 évvel későbbi magazinokhoz képest. „Vaspántos fűző és kebelemelő fiatal hölgyeknek” – olvastam az egyik hirdetésben. „Te jó ég! Ez a holmi nem lehetett túl népszerű a lányok körében” – gondoltam, és el sem tudtam képzelni, hogy voltak képesek ilyesfajta ruhadarabokat viselni nagymamám dédanyjának korában. Hát persze, hogy furcsának tűntem a csíkos pólóban! Nem is beszélve a régi női frizurákról! Kontyok, bodros fürtök, furcsa kis kalapok... Én meg ott parádéztam a 21. századi seszínű, túsire nyírt hajammal. Olyan lehettem az előkelő párizsi hölgyek szemében, mint egy manó lány az űrből.

„A szerda esti jótékonysági bál programja...” – olvastam egy következő oldal kereset hirdetésében. „A bálon részt vesznek a francia politikai élet neves személyiségei és több híres színésznő...” – böngésztem tovább. Emlékeztem rá az olvasmányaimból

meg régi filmekből, hogy milyen is egy múltbéli táncmulatság, és lázba hozott a lehetőség, hogy valóságosan is részese legyek a csodálatos öltözékekben, andalító és vérpezsdítő, igazi zenekar által játszott zenére táncoló emberek mulatozásának. Hirtelenjében ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy elmenjek egy ilyen régi bálba. Arról azonban fogalmam sem volt, hogyan tudnám ezt az álmot valóra váltani.

X. Mínusz 113

Délután megint eleredt a hó, akkor is esett, amikor Daniellel sétálni indultunk.

– Mondd, Daniel – kérleltem –, áll már az a vastorony? „Öreg hölgy”-nek becézik, azt hiszem...

– Miféle vastorony? – kérdezte. – Csak nem az Eiffel toronyra gondolsz? Miért mondd, hogy öreg hölgy, hiszen vadonatúj, alig hat éve készült el.

– Igen, igen, az Eiffel toronyra gondolok, elfelejtettem, hogy csak az én koromban, a jövőben fogják öregnek hívni – mentegőtőztem.

– Gyere, megmutatom neked, bár szerintem egyáltalán nem szép – húzta el a száját Daniel. – Mutatok majd sokkal szebb épületeket is, az Operaházat, a Notre Dame székesegyházat és más efféléket. Van kedved ilyen sokat gyalogolni?

– Persze, menjünk csak – feleltem, hiszen fellelkesített a lehetőség, hogy megismerhe-

tem Párizs nevezetességeit. Arra gondoltam, milyen nagy kár, hogy nem tudok róla többet. Sohasem rajongtam túlságosan a földrajz órákért, azt sem tudtam magam elé idézni, hogy hol is található Franciaország térképén Párizs. Bár apának volt egy nagy könyve, amit az üveges szekrényben tartott, „A francia főváros éjjel” című, de bevallom, soha bele sem néztem. Csak az rémlett, hogy piros és fehér színű a borítója, és kék betűkkel írták rá a címet. Egyszer majdnem kinyitottam, mert a lapjai között akartam lepréselni egy virágot, de apa azonnal kikapta a kezemből „Nahát, Nyuszifül, a könyvek nem erre valók!!!” felkiáltással. Magamban megfogadtam, hogy ha egyszer hazaérek, azonnal elolvasom majd ezt a könyvet, bár a lelkem mélyén nem voltam benne egészen biztos, hogy ezt be is fogom tartani.

–Nézd csak azt az épületet! – mutatott egy szürke házra Daniel. – Na, hogy tetszik? – kérdezte büszkén, de nekem csak az a városunkban lévő bank jutott róla eszembe, ahol papa dolgozott.

–Nem rossz, nem rossz – mondtam bárgyún, mert fogalmam sem volt, hogy mit feleljek.

– Ez egy színház – közölte a fiú. – Itt dolgozott az édesanyám, amíg meg nem halt. Tüdőbeteg volt, tudod...

– Sajnálom... – mondtam bizonytalanul, mert nem sokat tudtam erről a betegségről. – Az én koromban, a jövőben biztosan meg tudták volna gyógyítani szegényt...

Daniel komor képpel baktatott melletttem. Éreztem, hogy valamit mondanom kell, mert nagyon elszomorodott.

– Milyen érdekes, hogy az édesanyád színésznő volt! Én még sohasem ismertem személyesen egy színésznőt sem... – próbálkoztam, de a fiú legyintett.

– Dehogysis volt színésznő. Varrónő volt, ő varrta a színészek jelmezeit. A te mamád még él? – kérdezte.

– Hát persze, nagyon jól van. Ma este is biztosan valami finom vacsorát főz, ha akarod, meghívlak... – kezdtem mondani, de aztán nem folytattam. Hirtelenjében nagyon vágytam rá, hogy újra otthon legyek. Még azt sem bántam volna, ha anyu kimosná a csíkos pólómat. És olyan éhes voltam, hogy még a borsópürét is jóízűen megettem volna, pedig sohasem szerettem. „Nyuszifül, te olyan ren-

detlen vagy, a feje tetején áll mindig minden a szobádban...” – hallottam mama hangját valahonnan nagyon távolról, valószínűleg a jövőből. Vagy inkább a múltból... Teljesen összezavarodtam.

– Milyen csodálatos dolog lehet a jövőben élni! – sóhajtott fel Daniel.

– Hát igen! – mondtam elmerengve, de aztán hozzátettem: – A jövőben sem minden fenékgig tejföl. Ott is van egy csomó rossz dolog, például... – kezdtem mondani, de abban a pillanatban ismerős rikácsolást hallottam a fejem fölött.

– Na végre, hogy megkerültél, te, te, komisz lány! Hol kóboroltál ennyi ideig? Hol töltötted az éjszakát? Csak nem a Ritz Szállóban voltál? – kiabálta csúfondárosan Pauline néni, aki, esküdni mertem volna, egyenesen a föld alól termett ott az utca közepén. Megragadta a hajamat, és teljes erőből cibálni kezdte. Én visítottam, Daniel erre rögtön a védelmemre kelt:

– Hallja, maga vén boszorka! Hagyja békén ezt a kislányt, mert velem gyűlik meg a baja!! – hősködött, de az öregasszonyt ez cseppet sem érdekelt, sőt, a fiúra is ráivallt:

–Ki vagy te, te, semmirekellő, mit képzelsz, hogy csak úgy beleszólhatsz a családi dolgainkba?! Tágulj innen, hallod-e, mert neked is ellátom a bajodat.

Végre elengedte a hajamat, és én ezerszer megbántam, hogy valaha is visszavágytam a múltba.

–Itt ez a kosár virág, add el, mire beestelledik! – parancsolta Pauline néni. – Ám ha eladtad, azonnal gyere haza, mert különben... – kiabálta vészjóslóan, fölém magasodva, de én egyáltalán nem voltam rá kíváncsi, hogy „különben” mi lesz, helyesebben szólva el tudtam képzelni. Félrelöktem a kosarat, és Daniel karjába kapaszkodva elkezdtem vilámgyorsan futni. Az öregasszony egy darabig a nyomunkban loholt, de aztán egyre jobban lemaradt, míg végül teljesen eltűnt a szemünk elől. Akkor beálltunk egy kapualjba, hogy kicsit kifújjuk magunkat.

–Milyen gonosz egy nő – dohogtam, ám Daniel próbált megnyugtatóni.

–Nem kell rá ennyire haragudnod, egyszerűen csak nem érti szegény feje, hogy mitől változtál meg hirtelenjében ennyire. Eddig csendes, szófogadó lány voltál, hm...,

azazhogy Marie volt olyan. Jó lány, sokszor szoktam őt figyelni, amikor a virágait árulta a kávéházak teraszán vagy a bálteremben.

A fiúnak tulajdonképpen igaza volt, ezt be kellett látnom. Bálterem! Ez a szó megmozgatta a fantáziámat, olyan romantikusan hangzott.

–Nálatok, a te világodban vannak még bálók? – kérdezte Daniel, aki megint szinte kitalálta a gondolataimat.

–Hát, csak az idősebb felnőttek járnak bálba. A tizenévesek diszkókban táncolnak – válaszoltam, persze a fiúnak fogalma sem volt róla, hogy az micsoda. Felhúzott szemöldökkel nézett rám, és várta a magyarázatot.

–A diszkó az egy nagy terem, ahol mindenki sötétben táncol és a plafonon villognak a fények... – próbáltam röviden megfogalmazni ezt az egészet, de Daniel arcára nézve gyorsan elhallgattam.

–Sötétben táncolnak? – kérdezte megrökönyödötten. – Hát akkor hogyan látják egymást?

–Sehogy – feleltem –, vagyis, csak homályosan – magyaráztam, aztán elnevettem magam. Valahogy hirtelen annyira nevetséges-

nek tűnt számomra is ez az egész. Erre korábban soha nem gondoltam, hogy valóban milyen fura dolog sötétben ugra-bugrálni.

– És milyen táncok vannak? – tudakolta Daniel. – Keringő, meg ilyenek?

– Á, az már kiment a divatból! – legyintettem. – Nézd, így táncolunk... – mondtam, és tettem néhány lépést.

– Í-í-így?? – kiáltott fel elképedve a fiú, és hitetlenkedve nézett rám. Nem különben azok a járókelők, akik mellettünk mentek el a járdán. Egy nagykalapos hölgy felém nézve valamit mutogatott, de – azt hiszem, szerencsére – nem értettem.

– Azt mutatja, hogy meghibbantál – nevetett Daniel, és én sem tudtam visszatartani a kacagásomat.

– Hát, azt biztosan nem gondolta szegény teremtés, hogy a jövőből jöttem, és 14 mínusz 113 éves vagyok – nevetgéltem.

– Mi az, hogy mínusz 113? – kérdezte a fiú.

– Odaát 2008 van. Ezért mínusz... – kezdtem magyarázkodni, de ő nem értette. Nekem viszont nem volt kedvem matek órát tartani. Brrr!! Még éppen az hiányzott volna! Legyintettem.

– Nagyon ostobának tartasz engem, ugye?
– kérdezte Daniel, és elkedvetlenedett. Lehaj-
totta a fejét, és én nagyon megsajnáltam.

– Dehogy, dehogy – erősködtem. – Egy-
szerűen csak annyi mesélni valóm volna a
következő száztizenhárom év történetéről,
hogy sohasem érnénk a végére, ha belekez-
denék. Te tulajdonképpen akár az ükapám is
lehetnél – kuncogtam, de a fiú ezt egyáltalán
nem találta viccesnek.

– Te jó ég, Marie, izé... Juli, képzelj csak
el, lehet, hogy tényleg az ükapád vagyok?

– Mit tudom én – mondtam nem túl ud-
variasan, és abban a pillanatban ébredtem rá,
hogy milyen nagy kár, hogy korábban ez a
kérdés sohasem érdekelt. „Még egy hiányos-
ság” – gondoltam magamban, és elhatároztam,
hogy amint újból otthon leszek, meg-
próbálom kikutatni a családfámat. „De vajon
hazatérhetek-e újra? Vagy a múltban kell ma-
radnom örökre? Milyen furcsa, hogy a múlt-
béli barangolás ébreszt rá arra, hogy a saját
koromat sem ismerem eléggé...” – töpreng-
tem, de Daniel felriasztott merengésemből.

– Juli, neked feltétlenül be kell jutnod a
holnapj jótekonysági bálba! – mondta lángo-

ló szemekkel. – Beszélned kell ott valamelyik híres emberrel, és el kell mondanod neki, hogy a jövőből jöttél, és beszélned kell azokról... azokról a ... világháborúkról.

– Minek? – kérdeztem. – Minek, minek, minek??

– Gondolkodj csak el! Hát ha megváltoztathatnád a történelem menetét! Talán, ha idejében megtudnák, hogy milyen szörnyű dolgok készülődnek, még meg lehetne állítani az egészet. Akkor talán nem lennének háborúk, és sokkal szebb lenne a jövő...

Elképedve néztem a fiúra. Egyik pillanatban még azt sem tudta, mi az a mínusz 113, most meg úgy szónokolt, mint egy filozófus. Mint a világ megmentője. Én röstellni kezdtem magamat, mert mindez bizony, eszembe sem jutott. Ám ahogy jobban belegondoltam az egészbe, olyan bonyolultnak tűnt minden, képtelenségnek tartottam, hogy beleavatkozzam a történelembe.

– Én ugyan nem szólok senkinek, még a végén úgy összekeverem a dolgokat, hogy meg sem fogok születni – mondtam, és erre Daniel is elhallgatott. Ő is gondolkodóba esett.

–Te, olyan felfoghatatlan ez az egész, az ember szinte megbolondul, ha ezen gondolkodik – állapította meg hangosan azt, amit magamban már én is leszűrtem.

–Ne izgulj – nyugtatgattam –, a bálba azért elmegyünk. Szeretném látni, hogy milyen, ha már egyszer visszacseppentem ide, a múltba.

–Jó – mondta a fiú –, de az nem lesz egyszerű dolog. Ilyen ruhákban ugyanis nem engednek be a bálba – mutatott szedett-vedett holmijaimra. – Kellene valami szebb, eből a korból való öltözék.

Én idegesen gyűrögettem fekete pulóveremet és az alóla kikandikáló csíkos pólót. Arra gondoltam, hogy milyen furcsa az, hogy kívülről nézve egyedül a ruhám árulja el azt, hogy más korból való vagyok. Egyébként senki észre sem venné ezt rajtam a 19. század végi Párizs téli forgatagában.

Körülnéztem. A széles utcán, ahol ballagtunk, már kezdték meggyújtani a gázlámpákat. A hó elállt, és fehér takaró burkolta a kövezetet, fényesen sziporkázott körülöttünk mindenhol. A lovas hintók nehezen haladtak a hóborította úton, meglátszott az erőlködő

állatok lehelete is. Sült gesztenye illata csapta meg az orromat, és ámulva néztem az egyik cukrászda ablakából integető, aprócska marcipános süteményeket.

– Éhes vagyok – mondtam, és hirtelen támadt egy érdekes gondolatom. Vállamról levettem a hátizsákomat, és előkotortam belőle az ékszereket.

– Van ötleted, hogy hol lehetne ezeket eladni? – dugtam Daniel orra alá az egészet.

– A mindenit! Hol vetted ezeket? – kiáltott fel meglepetten, és óvatosan két uja közé csippentette az egyik fülbevalót.

– Ezek az enyémeek – vágtam rá büszkén. Magamban mosolyognom kellett, hogy csodák csodája, talán hasznát tudom venni ezeknek a micsodáknak.

– Miért akarod eladni ezeket a káprázatosan szép ékszereket? – kérdezte megütközve a fiú, és olyan óvatosan engedte vissza nyitott tenyerembe a fülbevalót, mintha attól félt volna, hogy eltörik.

– Az én dolgom, csak bízd rám – feleltem. – Be akarsz jutni abba a bálba vagy sem? – szegeztem neki a kérdést. Daniel bizonytalanul bólintott.

– Ismerek egy öreg ékszerészt, alig két saroknyira innen. Mindig szoktam fát vinni az ő házába is... – kezdte mondani, és nógatásomra engedelmesen megindult. Alig mentünk egy keveset, meg is érkeztünk a kis üzlethez. Apró, de fényes kirakata volt, a feliratát viszont nem tudtam jól kibetűzni, mert közben tényleg ránk esteledett.

Beléptünk a boltba, ahol az ajtóra szerelt pici csengettyű jelezte érkezésünket. Az ékszerész ráncos bőrű, alacsony kis öregember volt, aki nagyítóüveggel a szemén éppen egy karkötőt vizsgálgatott.

– Mi tetszik? – mormogta úgy, hogy fel sem nézett. Aztán mégis megmozdította a fejét, és akkor látta meg Danielt.

– Fát hoztál, fiam? Ilyen késői időben? – csodálkozás vegyült a hangjába. A fiú megrázta a fejét.

– Egy ismerősöm – bökött rám. – Szeretne pár dolgot eladni magának.

– Én viszont semmit sem akarok venni – ingatta fejét kedves mosollyal az ékszerész, de amint meglátta az ékszereimet, felcsillant a szeme.

– Nahát! Hol vettétek ezeket a különleges

holmikat? – kérdezte. – Remélem, hogy nem...

– Nem, nem loptuk, ebben teljesen nyugodt lehet – mondta sebesen Daniel, hogy megelőzze a felesleges gyanúsítgatást. – Ez egy hosszú történet, és ígérem, hogy egyszer elmesélem majd a bácsinak, de most nagyon sietünk... A szavamat adom rá, hogy ezek az ékszerek Juli saját darabjai – tette még hozzá, és láttam, hogy az öregember arca megenyhült.

– Jól van, gyermekeim, hiszek nektek. Ismerlek jól, Daniel, nagyon becsületes fiú vagy. Ha segíthetek ezzel ezen a kislányon, megveszem az ékszereit. Ritka szépségű darabok... – mondta, és gondosan szemügyre vette mindegyiket. – Olyanok, mintha egy másik korból származnának. Annyira vékonyak, kivételesen finom munkák. A mai kisasszonykák nem hordanak ilyesmiket... Külföldről valók? Vagy talán nagyon régiek? – kérdezte. Mi erre kuncogni kezdtünk.

– Igazából nagyon is újak, de ezt nem tudnánk jól elmagyarázni, igazából még nem is léteznek... – kezdte Daniel, de a bácsika, persze, egy kukkot sem értett az egészből. Megrökönyödve nézett ránk.

–Nem, nem úgy érti Daniel... – tettem hozzá gyorsan. – Persze, hogy külföldről származnak – mondtam.

–Á-á-á, mindjárt gondoltam én – dünyögte az orra alatt az ékszerész. Újra megnézte nagyítóüvegével is a holmikat, aztán leszámolt a kezünkbe egy nagy halomnyi papírpénzt.

XI. Készülődés

Daniel egyre csak a fejét rázta hitetlenkedve, én meg csak mosolyogtam. Kezünkben lóbáltuk a két nagy, papírba csomagolt ruhásdobozt, miközben hazafelé tartottunk egy nagyáruházból.

– Nem tudom elhinni, hogy van egy saját frakkom – mondta a fiú. – És te, Juli, mese-szép vagy ebben az égszínkék ruhában. Ha szegény Marie láthatna! – lelkesedett. Erre én elpirultam.

– Mondd, milyenek a fiúk a jövőben? He-lyesek? Szóval... szóval, tetszenek neked? – tette hozzá kissé szégyenlősen.

Nem feleltem semmit. Pár pillanatig szótlanul baktattunk egymás mellett a hóban – természetesen mindketten vadonatúj csizmákban.

– Nagyon fogsz hiányozni, ha egyszer majd hazamegyek... – mondtam nagy sokára, mert a világért sem akartam megemlíteni Misit vagy más fiúkat a jövőből. A saját, buda-

pesti életem hirtelen mulatságosnak és teljesen távolinak tűnt. Daniel és a behavazott, karácsonyra készülő Párizs látszott valódinak, szerettem volna könnyíteni újdonsült barátom nehéz életén, és óriási vágyam volt az is, hogy bejussunk a bálba.

A ruhavásárlás után is maradt jócskán pénzem, ezért elhatároztam, hogy betérünk a piacra és veszek valami csodás harapnivalót, a többi pénzt pedig majd eldugom Daniel holmijai között, hogy egyszer, ha nekem sikerül visszatérnem a saját életembe, majd megtalálja és vehessen magának mindenféle dolgokat.

A piacon ropogósra sült, pirosan illatozó csirkét vettünk és egy mosolygós, fehér cipót. Daniel boldogan ugrált körbe, majdnem elejtettük a ruhásdobozokat.

–Na, mi az, jövő-kisasszony, már nem csak cselédruhákat lopsz, hanem pénzt is? – kiáltott rám valaki, akinek jól ismertem már a stílusát.

–Jean? – kérdeztem, de nem is kellett hátrafordulnom ahhoz, hogy felismerjem a fiút.

–Látom, lovagot is találtál már magad-

nak, és füttyülsz rám, sohasem fogsz megtanítani írni! – panaszkolta, és Daniel meglepetten nézett a nálánál jóval alacsonyabb, borzas hajú kisfiúra.

– Juli fontosabb dolgokkal van elfoglalva, mint a te nevelésed. Meg kell mentenie a világot! Azt hiszed, ráér itt veled foglalkozni, mikor az is lehet, hogy csak órákig vagy percekig maradhat ideát, és vissza kell térnie a saját korába?!! – rivallt rá Jeanra, aki elkerekedett szemekkel nézett ránk.

– Kitől kell megmenteni a világot? Csak nem valami kalózoktól vagy a hétfejű sárkánytól? – kérdezte gúnyosan Jean. – Azt mindenesetre látom, hogy bedőltél a jövőről szóló handabandájának... – vetette még oda, de aztán elhallgatott, mert jobbnak látta, ha nem szól többet, tekintettel Daniel fejcsóválására. Én is jobbnak láttam, ha hallgatok. Jeannak végül is igaza volt, hiszen megígértem neki, hogy tanítani fogom. Ám attól is nagyon féltem, hogy egy pillanat alatt visszaesőpnenek a jövőbe, anélkül, hogy bármilyen nyomot hagytam volna magam után a *belle époque* Párizsában.

– Most hagyj minket békén, majd én meg-

tanítalak írni, ha eljön a nyár, addig remélem, kibírod... – mondta aztán engesztelően Daniel, és nekem nagy kő esett le a szívemről. Megint megállapítottam magamban, hogy kivételes fiút sodort utamba a múlt szele. Vagyis, engem sodort az ő útjába a jövő...

Visszamentünk a kis padlásszobába, és elkezdtünk falatozni a különösen finom sültből.

– Te mindig ilyen finom ételeket eszel az igazi világodban? – kérdezte kíváncsian a fiú, miközben a ropogós cipó utolsó darabkáját is bekapta.

– Persze, még sokkal jobbakat is eszünk... – mondtam, de aztán nem folytattam. Nem akartam elkészeríteni szegényt.

– Akkor a te szüleid nagyon gazdag emberek lehetnek! – sóhajtott Daniel, s erre én elnevettem magam.

– Na, csak ezt hallaná az anyukám! Minden nap legalább százszor elmondja, hogy nincs egy vacak ruhája, amit felvehetne, hogy nincs pénze új könyvekre, és örökös téma az is nálunk, hogy mikor veszünk végre nagyobb autót apa tragacsa helyett – feleltem, erre a fiú még jobban elcsodálkozott.

– Nektek még automobilotok is van? Akkor ti tényleg dúsgazdagok vagytok!

– A jövőben rengeteg embernek lesz autója, azoknak is, akik nem gazdagok. De ne hidd, hogy ettől boldogabbak vagyunk, vagy jobb lesz a világ... – mondtam, de ő csak legyintett.

– Hiába, Juli, én nem vagyok képes elképzelni a jövőt. Számomra minden olyan elképesztőnek tűnik, amit mondasz. És sokszor..., hogy is mondjam, olyan félelmetesnek!

Erre nemigen tudtam mit válaszolni, de szerencsére nem is volt már rá idő, mert lassan esteledni kezdett, és készülődniünk kellett a bálba. Először én öltözködtem fel, addig Daniel kint várakozott a lépcsőfeljáróban. Utána én vártam rá, mégpedig borzasztóan sokat. Majd megfagytam a habos, tüllökkel teletűzdelt selyemruhában, mire végre-valahára megjelent az ajtóban. Olyan volt az elegáns öltözékben, mint egy valódi herceg. Legalábbis én ilyennek képzeltem a hercegeket.

– Mit csináltál ennyi ideig? Már három menyasszony is felöltözött volna ennyi idő alatt – mormogtam, aztán berobogtam a

szobába, egy gyertya fényénél megpróbáltam megnézni az arcomat Daniel késének a pengéjében. „Miért nem tartok tükröt a hátizsákomban?” – korholtam magamat, és ahogy a zsákra pillantottam, furcsának találtam, hogy félig nyitva volt a cipzárja, pedig én biztosan behúztam. Kinéztem a lépcsőházba, de Daniel már nem volt ott, így én is gyorsan elfűjtam a gyertyát, és utána eredtem. Az utcán dermesztő hideg volt. Leintettem egy csukott lovashintót, és a fiú nagyon élvezte, hogy ilyenben utazunk. A bálterem csak pár utcával volt arrébb, így még izgulni sem nagyon volt időnk, máris odaértünk. A kivilágított bejárat előtt sorban álltak a hintók, és volt néhány automobil is a havas bokrok mellett. Ahogy felnéztem az égre, millió csillag sziporkázott, valószínűleg emiatt volt annyira hideg. Vacogni kezdett a fogam, a szívem pedig a torkomban dobogott.

–Hogyan fogunk bejutni? – bökött fejével a bejárat felé Daniel, aki maga is nagyon félt. A félhomályban is jól kivettük, hogy a cilinderes urak és uszályos-ruhás hölgyek mind-mind meghívókat nyújtottak át az ajtónállóknak.

–Majd egy idősebb házaspár mögé állunk, mintha a gyerekeik lennénk – mondtam, bár magam sem tudtam, hogy jutott ez hirtelenjében az eszembe. „Milyen találékony vagy te, Nyuszifül” – véltem hallani az édesapám hangját, aki abban a pillanatban elérhetetlenül távol volt tőlem, legalább annyira, mint az égen hintázó csillagok.

XII. A bál

Aztán mégiscsak máshogyan jutottunk be a bálterembe.

– Juli... – mondta halk és bizonytalanul lebegő hangon Daniel, de aztán elhallgatott. Én nem szóltam semmit, mert éppen azon gondolkodtam, vajon hová vezet az a kis ajtó, ami az épület hátsó falából nyílt.

– Hm, Juli, csodálatos vagy ebben a ruhában, és ... hm..., igazán, nagyon, én... – hebegte a fiú, és én elnevettem magam.

– Ne, kérlek, ne mondj semmit, tudom jól, hogy mire gondolsz, én sem láttam még ilyen klassz srácot, mint te, de most nem érünk rá ilyesmiről beszélgetni. – Erre kézenfogtam, és elkezdtem húzni az oldalajtó felé. Megrántottuk a kilincset, és az ajtó kinyílt! Egy sötét lépcsőt láttunk, és a végén vibráló fényeket. Egy keringő dallama szállt a fülünkhöz.

– Gyerünk! – böktem fejemmel a lépcső felé, és kettesével vettem a fokokat. Daniel

nem szólt semmit, a futástól és az izgalomtól elakadt a lélegzete. Pillanatok alatt a bálterem forgatagában találtuk magunkat. Már éppen ideje volt, mert a fülem és a lábam csaknem lefagyott odakinn a nagy hidegben. Danielre néztem, olyan vörös volt az orra megint, mint egy répa.

– Hóember úr! Szabad egy táncra? – kérdeztem, de olyan képet vágott, hogy jobbnak láttam a fal mellé húzódni.

– Nyugi, én sem ismerem ezeket a táncokat, jobb lesz, ha csak nézelődünk – mondtam, és arra gondoltam, hogy ha egyszer majd visszatérek a saját koromba, feltétlenül eljárók táncórákra. Persze csak azután, ha (1) elolvastam a könyvet Párizsról, aztán (2) kikutattam a családfánkat, és (3) rendesen megtanultam a törít...

– Szerinted melyik férfi lehet itt politikus? – kérdezte Daniel, aki egy pillanatra sem tudott megfélekedezni jövetelünk céljáról. Körbenéztem a teremben. A legtöbb férfi korszakállt viselt, valami szemüveg-féle lógott a szemük előtt, de csak egy üveglencsével. Nagyon murisak voltak, és úgy emelgették a frakkjukat, mint a pingvinek a szárnyukat.

– Fogalmam sincs, ki kicsoda, pedig a történelem könyvem tele van ilyen alakok képeivel – mondtam, de hiába próbáltam visszaemlékezni a könyvemben látott arcokra, nem ment.

– Gondolkozz, Juli, gondolkozz erősebben – tördelte kezeit a fiú, és ő is olyan volt, mint egy kis pingvin. Nem fértem a bőrömbé, annyira kellett nevetnem, hogy a körülötünk álló testes asszonyságok megbotránkozva néztek rám.

– Hiába gondolkozom, értsd meg! – feleltem Danielnek. – A könyvemben már rég összefirkáltam minden miniszter meg hadvezér arcképét, a királyokét meg pláne. Mindenből kalózt „faragtam”.

– Minek?? – nézett rám elképedve a fiú, erre persze nem tudtam mit válaszolni, csak legyintettem.

A zenekar egyre csak játszott a kerिंगőket, és én ámulva néztem a fényes parketten körbe-körbe suhanó párokat, az álomszép ruhákat és a tükrös falakat.

– Szép, ugye? – kérdezte Daniel, és én némán bólintottam. Arra gondoltam, mit szólnának ehhez Zsuzsi, Viki, Pipiske meg a töb-

biek, ha látnák. Eszembe jutott, hogy egyszer el kellene hozni ide anyát és apát is, beöltöztetni őket ezekbe a hacukákba, és nézni, hogy pörögnek önfeledten erre a romantikus zenére. Lelki szemeimmel már láttam is az anyámat, aki ezt mondja:

„Ugyan, Nyuszifül, tönkre akarsz tenni? Csak nem azt akarod, hogy a kétballábos apáddal keringőzzek, aki a konyhaasztaltól a mosogatóig sem tud baj nélkül elvergődni...?”

A papa viszont ezt mondaná:

„Keringőzni? Máris mehetünk!” – és ahogy az első lépést megtenné, legalább három nő báli ruhájának a csipkés uszályára lépne rá, nem beszélve a mama rózsaszínű selyemcipellőjéről... Hiába, ők már csak ilyenek, mindenesetre sokat adtam volna azért, hogy velük lehessenek.

– Juli, kérlek ne álmodozz, ne vesztegesd az időt, szólíts meg végre valakit, és mondd el neki azt a *dolgot*... – suttogta Daniel izgatottan, és én tudtam, hogy a háborúra gondol. Nagyon izgatott lettem én is, egyszerűen nem tudtam, hogyan szólíthatnék meg valakit. A terem sarkában észrevettem egy

nagy, roskadásig megterített asztalt. Volt rajta torta, aprósütemény, pirosra sült húsok, fényes almák. Többen is eszegettek a finomságokból, és arra gondoltam, hogy velük talán könnyebb lesz szóba elegyedni, mint a parketten körbe-körbe forgó urakkal és hölgyekkel.

Így hát átvágtunk a termen, és elkezdtünk puhatolózni. Én magam is úgy gondoltam, mint Daniel: a legjobb lesz egy politikusnak beszélni a jövőről. Én egy nagydarab, égszínkék ruhában dagadozó hölgyet szólítottam meg, Daniel pedig az egyik öregurat, aki éppen egy csirkecombot majszott.

–Bocsánat, hölgyem, az ön férje ugye, híres politikus? – kérdeztem a nőtől, aki megütközve nézett rám.

–Na, de kedvesem!! Nem ismered meg az Operaház legszebb hangú szopránját? – fuvolázta, és én jobbnak láttam más beszélgetőtárs után nézni. Főképp azért, mert a hölgy firtatni kezdte, hogy kislány létemre hogyan jutottam be ebbe a bálba... Danielnek sem volt több szerencséje. A csirkefaló úr egy zongoraművész volt.

–Nézd ott a sarokban azt a két férfit, ők

biztosan politikusok, mert percek óta vitáznak – mondtam a fiúnak, és biztattam, hogy próbáljon beszélgetni velük.

– Jó estét, uraim! Engedjék meg, hogy bemutassam Hortenzia kisasszonyt! – mondta egy mély levegővétel után, és maga elé tolt. A két öregúr abbahagyta a beszélgetést, és elképedve meredtek rám.

– Hortenzia? Miféle Hortenzia? – kérdezte az egyik, aki annyira sovány volt, hogy a bőre ráfeszült az arccsontjára.

– Hortenzia Napóleon! – mondtam hetykén, orromat a mennyezet felé bökve, és helyes kis pukedlit csináltam. Hirtelenjében ugyanis semmilyen más név nem jutott eszembe a francia történelemből. Valószínűleg ez volt az egyik legnagyobb badarság, amit mondhattam, mert a két férfi még jobban elképedt, mint pár pillanattal korábban.

– Napóleon? Kisasszony, maga ugye tréfál? – kérdezte a sovány, és az egyik szemével kicsit hunyorított.

– Ezer éve vagyok újságíró, de ennél különbül még nem hallottam magácskáról – mondta.

– Én sem, úgy bizony, még a parlament-

ben sem – tette hozzá kissé gúnyosan a másik férfi, akinek apró, huncut gombszemei voltak. Olyan volt, mint egy játékmackó...

– Ön tehát politikus? – kérdeztem, és mikor bólintott, azonnal beszélni kezdtem, Daniel pedig kézzel-lábbal hadonászva próbált nyomatékot adni a szavaimnak.

– Én tényleg nem vagyok semmiféle Napóleon rokona, hanem, hát, hogy is mondjam csak... Én a jövőből érkeztem – vágtam ki, rögtön a közepén kezdve mondanivalómat. Mivel a meglepetéstől szóhoz sem tudtak jutni, egyre bátrabban folytattam:

– A nevem Juli, és a 21. században élek. Valami különös véletlen folytán visszakerültem ide, az önök jelenébe, és szeretném figyelmeztetni önöket, hogy hamarosan világháború lesz, és ha nem tesznek ellene semmit, Franciaország is belekeveredik, és... – hadartam, de aztán elhallgattam, mert a két férfi nagyon furcsán nézett rám.

– Kisasszonyka, maga megháborodott – mondta az újságíró, és én tulajdonképpen nem csodálkoztam, hiszen ekkora fantáziát még az ő részéről sem feltételeztem, hogy mindezt rögtön elhiggye.

–Kérem, kérem, hinniük kell nekem, hallgassanak meg, és akkor talán az emberiség megmenekülhet ettől a szörnyű eseménytől – mondtam, de látszott, hogy továbbra sem hiszik el egy szavamat sem.

–Tegyenek próbára! Kérdezzenek bármit, én megfelelek rá – könyörögtem, bár mondatom utolsó felében korántsem voltam biztos.

–Ha tényleg lenne valaha ilyen háború – rágcsálta a szavakat a politikus, bár közben mintha azt mormolta volna a bajusza alatt, hogy „ez képtelenség” –, vajon ki merne szembeszegülni Franciaországgal?

–Például a németek – válaszoltam, mert valamit azért sikerült előcsalnom kissé ködös történelmi tudásomból.

–És kik győznek majd? Mi győzünk? – faggatott a politikus, és jót kacagott, amikor elrebegtem, hogy igen.

–Akkor meg mit izgatja magát, kisaszszony? – kérdezte nevetve, és tekintetét újra a megrakott asztal felé fordította, és egyetlen falásra bekebelezett egy mandulás süteményt. Bosszúsan legyintettem, és Daniel sem volt jobb kedvű. Otthagytuk a két férfit, bár nagyon érdekelt volna, hogy az újságíró mit ír olyan széleseben parányi jegyzetfüzetébe.

Találomra megszólítottunk még pár embert, de senkit sem érdekelt a mondanivalóm. Vagy gúnyosan nevettek rajtam, vagy csúfolódtak velem, és persze, nem hitte el senki, hogy a jövőből érkeztem. Mindössze egy fiatal férfi akadt, aki azt mondta, hogy ő elhiszi azt, amit mondok, mert ő maga is biztos benne, hogy hamarosan háború lesz, de a részletekről ő sem akart hallani.

–Hát, ez reménytelen – tárta szét a karját Daniel, aztán rosszkedvűen lehuppant egy vesszőből fonott karosszékre, amely az előtérben állt. Én nem voltam túlságosan szomorú, mert tulajdonképpen olyan valószínűnek látszott ez az egész világ-megmentés dolog. Nagyon furcsa érzéseim voltak, és valahogy átsuhant az agyamon a búcsúzás gondolata.

–Gyere, menjünk haza – mondtam a fiúnak, és próbáltam valahogy felvidítani, de hiába.

–Juli, ha véletlenül visszakerülsz a... tudod, a jövőbe... – mondta –, akkor én mindent megteszek majd, hogy az emberekkel tudassam mindazt, amit tőled megtudtam – ígérte. Én ugyanerre gondoltam.

Kimentünk a hóba, és futottunk, futottunk egészen addig az utcáig, ahol a nagy, szürke bérház állt, padlásán a szegényes kis szobával, ahol Daniel lakott.

– Ha felnövök, tudod, *odaát*, egyszer eljövök majd ide, és megnézem, megvan-e még ez a ház. Ha egyszer hazajutok egyáltalán...

A fiú nem szólt semmit, némán meggyújtott egy szál vastag gyertyát, és a vibráló kis láng beragyogta az egész szobát. Lecibáltam magamról a báli ruhát, és visszabújtam saját szereléseembe. Eszembe jutott, hogy megpróbálok valami ajándék-félét keresni Danielnek a hátizsákom alján, mialatt ő a folyosón várta vacogva, hogy átöltözzem. A hátizsákomban kotorászva megtaláltam a nyuszifüles papucsot. Kivettem, és az ágyra tettem a kék túllruha meg a csizma mellé. Hát, elég furcsán mutattak együtt ezek a holmik. Gondoltam, otthagynom ezt, meg az ékszerekért kapott pénz maradványait, amit bedugtam a faládába, a fiú két foszlott inge alá.

– Daniel! Visszajöhetsz! – kiáltottam, aztán az ajtót is kinyitottam, mert nem láttam sehol a fiút.

– Daniel, hol vagy? Miért nem jössz be? –

kérdeztem, de a sötét lépcsőházból nem jött válasz. Nagyon megijedtem, hogy a fiú elment valahová, és magamra hagyott a kis padlásszobában.

– Hol vagy? Hol vagy? Gyere elő! – kiáltottam kétségbeesetten, és ahogy a kezembe kapott gyertyával megvilágítottam a lépcsőfordulót...

Pipiske tanárnő rémült szemeit láttam magam előtt!!

XIII. Ismét otthon

– Mi történt, Juli? Mit ordítasz? – kérdezte, és megrázta a vállamat. – Térj már magadhoz, nem veszed észre, hogy az egész osztály rajtad nevet? – ripakodott rám, és valóban, hallottam, ahogy a többiek torkuk szakadtából nevetnek. – Ideje már, hogy felébredj, és folytasd az olvasást. A harmadik bekezdésnél tartunk – mondta keményen a tanárnő, és túsarkain visszabillegett a táblához.

Semmit nem értettem. Nehéz volt a fejem, és alig tudtam kinyitni a szemeimet.

– Hol vagyok? És hol van Daniel? – dünyögtem magam elé, és sehogyan sem tudtam felfogni, hogy a padlásszobából hogyan kerülhettem vissza egyszerre csak a valódi életembe, idétlen osztálytársaim közé, a töri óra kellős közepére.

– Juli, te megőrültél?! Ki az a Daniel? – faggatott Zsuzsi, és olyan képet vágott, hogy teljesen fölöslegesnek ítéltém a magyarázkodást.

– Á, te ezt nem értheted – legyintettem, bár nagyon szerettem volna, ha mégiscsak értené...

– Azonnal mondd meg, ki az a Daniel – sziszegte dühösen, és oldalba bökött a tollával.

– Egy srác 1895-ből – válaszoltam, és Zsuzsi elképedve nézett rám.

– Egy aggastyán? Honnan ismersz efféle vénembereket? – kérdezte.

– Dehogy aggastyán! Nagyon helyes fiú, magas, kék szemű, Párizsban lakik, és... – kezdtem beszélni a fiúról, de Zsuzsi meg rázta a fejét.

– Nem hiszem el, hogy ismersz francia fiúkat. Még sohasem mondtad. Jól gondoltam én, hogy valami nincs rendben veled. Már reggel is olyan furcsán viselkedtél. És cipő sincs rajtad...

– A cipő! A papucs!!! – kiáltottam, és Pí-piske rosszállóan, fejét csóválva nézett rám. Már régen hozzálátott a felolvasáshoz, nem várta meg, hogy én elkezdjem.

– Milyen nap van ma? – kérdeztem álmatagon.

– Csütörtök. Mondd, Juli, nem kellene

orvoshoz menned? Teljesen összefüggéstele-
nül beszélsz – mondta a tanárnő, és meg volt
győződve róla, hogy milyen jó emberismerő.
– Már a hétfői óra végén is meglehetősen fur-
csán viselkedtél... – tette hozzá.

– Ha sejtené, hogy hol jártam – mor-
mogtam halkan, de Zsuzsi meghallotta.

– Hol, na hol? És mit akarsz a papuccsal?
– suttopta.

Előkaptam a hátizsákomat, és elkezdtem
benne kotorászni. Üres volt. Nyoma sem
volt benne sem a rózsaszín nyuszifüles pa-
pucsoknak, sem az aranyékszereknek. Az egyik
oldalzebben viszont találtam egy kicsi meda-
liont. Ezüst keretben egy vidám nő mosoly-
gott a képen, feltűnően hasonlított Danielre.
Gondolom, az édesanyja lehetett. Teljesen
meghatódtam! Hát ezért volt nyitva félig a
cipzár! Daniel a zsákomba csempészte
egyetlen kincsét, legbecsesebb emlékét, régen
meghalt édesanyja portréját! A medaliont be-
lesüllyesztettem a zsebembe. Most már tud-
tam, hogy az én papucsom meg ott maradt
nála.

– Ugye, nem láttad a papucsomat? – kér-
deztem diadalmasan Zsuzsitól, de ő csak a
fejét rázta.

– Nos, ez rá a bizonyíték, hogy *ott* voltam – vágtam ki diadalmasan.

– Miféle bizonyíték? Mi az, hogy ott? Hol *ott*? – faggatott, és én csak annyit mondtam:

– A „boldog békeidők” Párizsában.

Zsuzsi nem szólt többet. Elővette a matematikfüzetét, kitépett belőle egy kockás lapot, és ezt írta rá:

„Elhatároztam, hogy nem fogok szólni hozzád, amíg elő nem veszed a jobbik eszedet. Ha továbbra is hazudozol és sületlenségeket beszélsz, nem leszek a barátnőd. Zs.”

A pad alatt a térdemre csúsztatta a lapot, és rám sem nézett, amikor elolvastam az üzenetét. Így azt sem láthatta, hogy megvontam a vállamat, és lebiggyesztettem a szám.

Végre valahára befejeződött a történelem óra. Pipiske kitípegett a teremből, aztán még irodalom és angol óra következett. Fogalmam sem volt róla, hogy miről is van szó, gondolataim a múltban jártak. Először Dani-
elre gondoltam. Nem tudtam elkészönni tőle. Aztán Jean jutott eszembe. Már sosem fogom megtanítani írni. És Pauline néni? Vajon mihez kezd az a vén banya, ha se engem, se Marie-t nem találja.

És persze, Marie-ra is gondoltam. Vajon ott volt-e helyettem a 2008-as életemben? Nagyon úgy tűnt, hogy igen. Mégis egyre csak azon töprengtem, egyáltalán megtörtént-e velem ez az egész, vagy csak álmodtam?

A testnevelési szertárból kölcsönkértem egy tornacipőt. Suli után elrohantam az oviba az öcsikémért. Ahogy kijött az óvoda kapuján, karomba kaptam, és pörögni-forogni kezdtem vele.

– Drága testvérkém! Úgy örülök, hogy viszontláthatlak!! – énekeltem lelkendezve, vidáman trillázva, és össze-vissza puszilgattam a feje búbját.

– Mi van veled? – kérdezte öcsike. – Ma miért nem mondd, hogy „a-csuda-vinné-el-ezt-a-nyavalyás-óvodát-és-minek-is-kellett-nekem-egyáltalán-kistestvér?” – nyaggatott.

Elnevettem magam.

– Ilyeneket szoktam neked mondani más-kor? Ó, te, te kis kedves! – és magamhoz szorítottam.

– I-igen – selypítette, és nagyon ennivalóan nézett ki a kis, bojtos sapkájában, az arcába kunkoródó göndör fürtjeivel. – És teg-

nap, meg azelőtt, meg azelőtt is annyira, de annyira furcsa voltál! Mintha egy másik lány jött volna értem! – súgta, és még az orrát is elfintorította.

– Ez tényleg így is volt! Képzeld, öcsike, én viszont voltam a 19. században – kezdtem mesélni élményeimet, de szegény kicsike nem tudta, mi az a „19. század”, és egyébként sem értette az egészet.

– Az az a nagy ház a cukrász bácsi boltja mellett? – kíváncsiskodott, így inkább felhagytam a meséléssel. Szó nélkül baktattunk haza a puha hóban, és valahol, mélyen bennem felcsendült egy francia keringő néhány dallamfoslánya.

Tánclépésekkel mentem be otthon a konyhába.

– Anyu, mi az, hogy 19. század? – kérdezte öcsike a mamát, aki éppen egy almás pite megalkotásával foglalatoskodott. A tészta egyáltalán nem hasonlított a süteménymasszákhöz „úgy általában”. Mindenhol volt már belőle egy darab, a csapon, a kilincsen, a fiók fogantyúján, az ablakpárkányon, és – főleg – anya homlokán, de a tepsiben csak egy kevéske árválkodott.

– Honnan szeded ezeket a butaságokat? – kérdezte anyja öcsikétől, és nagyot szisszent, mert az almahámozóval valahogy megbökte a kezét.

– A 19. század, hát... az a 19. század. Az az idő..., szóval, á..., nekem nincs időm most ilyesmire, kérdezd meg apádat! Vagy a nővéredet... – mondta dühösen, és felborította a cukortartót.

Öcsike bamba képpel nézett rám, nem tudta, hogy megkérdezze-e tőlem újra ezt a század-dolgot, vagy inkább hagyja. Én mindenesetre jobbnak láttam, ha elvonulok a konyhából, és öcsikét is magammal vonszoltam.

Apa éppen a Gazdasági Magazint olvasgatta, és észre sem vette, hogy beléptünk a szobába.

– Szervusz, öcsi, szia, nagylány – mondta aztán, amikor a tesóm olyan robajjal borította fel az egyik állólámpát, hogy azonnal nyilvánvalóvá vált a jelenlétünk.

– Apa, kérlek, hívjál Nyuszifülnek! – könnyörögtem, és ő, persze, semmit nem értett.

– Igen? Ma ezt szeretnéd? Az elmúlt napokban Marinak hívtad magad! Te teljesen

megkerültél? – kérdezte, aztán a homlokára tolta a szemüvegét, fürkészően rám nézett.

– Apa, mi az a... – kezdte öcsi, aztán toppantott a kiscsizmákba bújtatott lábaival. – Elfelejtettem, hogy mit is akarok kérdezni. Nem tudom, mi az, amiről nem tudom, hogy mi az...

– Nos, hát ez kissé zavaros – állapította meg apa, és kuncogott.

– Hát veled mi történt ma, Nyuszifül? – kérdezte, és érdeklődve nézett rám.

– Képzeld, voltam a száz évvel ezelőtti Párizsban. *Belle époque*, meg ilyesmi – mondtam, és ő bólintott.

– Gondolom, meglepődtél, milyen érdekes is volt akkor az élet, sok hintó, bálók, gyönyörű ruhák.

Tágranyílt szemekkel meredtem rá.

– Apa, te tényleg elhiszed, hogy jártam a múlt században?

– Apád elhiszi, mert éppen olyan élénk a fantáziája, mint neked – mondta anya, aki az ajtóban állt egy nagy habverővel. – Apád meg valószínűleg a Holdon járt ma, mert csupa homok a cipője. Pedig odakint minden csupa hó – nevetett, de apa csak legyintett. Biztos

voltam benne, hogy fogalma sincs róla, hol került homok a cipője talpára...

– Ó, látom újra előkerült a csíkos pólód és a farmerod. Tudtam én, hogy nem vesztetted el. És hová tetted azokat a borzalmas göncöket, amikben a minap jöttél haza? – kérdezte anya, de én nem válaszoltam semmit.

– Mesélj csak, mesélj Nyuszifül, mihez kezdtél a múltban? – firtatta tovább apa.

– Le akartam beszélni a felnőtteket a háborúskodásról, de nem hallgattak rám. És találkoztam egy nagyon kedves fiúval, meg egy másikkal, aki nem tudott olvasni, és bálban voltunk, és...

Apám tekintetén valami átsuhant. Bár figyelt rám, mégis az volt az érzésem, hogy ő sem hisz nekem. Eszembe jutott a könyv Párizsról. Levettem a polcról, és lapozgatni kezdtem.

– Ha érdekel a „boldog békeidők” története, a városi könyvtárban régi újságokat is találhatsz abból a korból – mondta papa, aztán újra beletemetkezett a magazinjába. Azonnal felrántottam a csizmámat, magamra kaptam a dzsekimet, és kiviharzottam az ajtón.

–Nemsokára kész az almás pite – kiabált utánam anya, de tudtam, hogy még háromszor fog nekilátni, mire végre valami tényleg „kisül” a dologból.

–Mindjárt jövök! – ordítottam vissza, már az utcáról, és lóhalálában futni kezdtem. Útban a könyvtár felé szembetalálkoztam Misi-vel, aki már messziről köszöntött:

–Szia, Marie! Megmutassam neked ma a repülőteret? – kérdezte kedvesen.

–Juli vagyok, szia Misi – mondtam, és torkomban dobogott a szívem. – De képzeld, tudom ki az a Marie, ugyanis...

–Te ismered Marie-t? – faggatott a fiú.

–Hát éppen ez az, hogy nem ismerem. De tudom, hogy itt járt a városban, én meg az ő múltbéli életében voltam közben – mondtam, bár be kellett vallanom magamnak, hogy ez elég hihetetlenül hangzott.

–Én hiszek neked – felelte mosolyogva Misi. – Ha van hozzá kedved, holnap iskola után meghívlak a cukrászdába – mondta, és én boldogan igent mondtam.

–És melyik cukrászdába megyünk? – kiáltottam utána, mikor már elköszöntünk egymástól.

–Hát..., természetesen a „Belle époque”-ba – kurjantott Misi nevetve, és én jókedvemben hajlandó lettem volna akár cigánykezeket is vetni.

A könyvtárban kicsit furcsának találták a kívánságomat, hogy 100 évesnél régibb párizsi újságokat kérek. Végiglapoztam több decemberi számot 1895-ből, de nem tűnt ismerősnek semelyik hír. Elkezdtem gondolkodni, melyik divatlapot is vettem meg a múltban, és nagy nehezen eszembe jutott a címe: Kisasszonyok Futára. A könyvtárosnő sokáig keresgélt a raktárban, míg végül megtalálta ezt a lapot. A december 18-ai számában pedig ott volt a hír a jótékonyági bálról! Az *én* bálomról!! Valami azt súgta, lapozzam át a későbbi számokat is. A december 21-ei számban, a „Tárca” rovatban ott állt az alábbi írás:

„Bál, bál, bál. Habkönnyű ruhákban, lebegő tüllökben pompázó hölgyek, frakkos urak, pezsgő, fácánsült és keringő. Ki gondol arra a vidám mulatozás közepette, hogy nem volt és nem lesz mindig így, hogy a világra féltelmetes háborúk leselkednek? Egy kék ruhás elsőbálozó kislány szerint pedig így van, de

meghallja-e valaki a hangját ebben az össze-zavarodott világban?”

Nem hittem a szememnek! Ez a cikk rólam szólt, és csakis az a sovány, idős férfi írhatta, aki újságíróként mutatkozott be nekünk. Szóval, mégiscsak ott jártam a múltban! Ennél szebb bizonyítékot nem is találhattam volna időutazásomat illetően, leszámítva persze Daniel medálját.

– Ó, ha el tudnád képzelni, milyen érdekes volt az a korszak! – hajolt fölém a könyvtárosnő. – Bárcsak ott lehetnék a *belle époque* Párizsában! – mondta aztán, és ábrándos arccal nézett rám.

– Szerintem jobb, ha örülni tetszik a saját jelenének – mondtam mosolyogva, aztán boldog karácsonyt kívántam, és hazafutottam.

Anya almáspitéje egészen jól sikerült, bár kanállal kellett kikapargatni a tepsiből. Apa megkérdezte, milyen lett a matek dolim, mire én megígértem, hogy az új évben többet fogok tanulni, mert igazán nem szeretnék (még egyszer) virágáruslány lenni.

Aztán lassan felmentem a szobámba, és

meggyújtottam a kis, bohócfejes éjjeli lámpámat. Ahogy a fényébe néztem, láttam Danielt és Jeant, amint huncut szemekkel, mosolyogva integetnek, egy-egy rózsaszínű, nyuszifüles papuccsal a kezükben... Az ablakon át kinéztem a furcsán hunyorgó decemberi csillagokra, és arra gondoltam, ezeket már a régi párizsiak is látták.

Aztán lehunytam a szemem, és rögvest elaludtam.

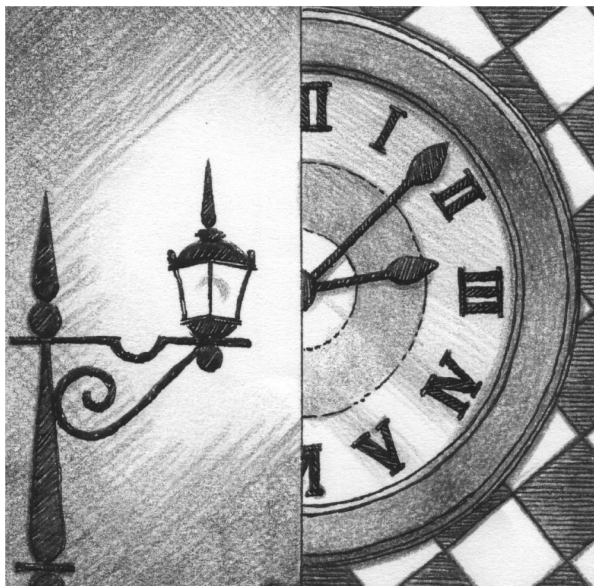

A szövegben előforduló francia nevek és kifejezések ejtése

Belle époque:	<i>bell epok</i> („szép korszak”, átvitt értelemben „boldog békeidők”)
Courrier des Demoiselles:	<i>kurrié dé demoazell</i> („Kisasszonyok Futára”)
Daniel:	<i>Danjel</i>
Dupont:	<i>Düpo(n)</i>
Eiffel	<i>Ejfel</i>
Jacqueline:	<i>Zsáklin</i>
Jean:	<i>Zsán</i>
Les Halles:	<i>lé oll</i> (Párizs egyik kerülete)
Marie:	<i>Mari</i>
Monsieur Chevalier:	<i>möszyjó Sövaljé</i>
Pauline:	<i>Polin</i>
Sarah Bernhardt:	<i>Szará Bernár</i>
sou:	<i>szu</i> (régí francia aprópénz)

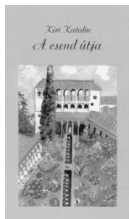
Tartalomjegyzék

I.	Undok hétfő	3
II.	Az iskolában	11
III.	Váratlan fordulat	19
IV.	Párizsi forgatag	27
V.	Fodros kötény	33
VI.	Egy különös fiú	37
VII.	Padlásszoba	49
VIII.	Havas délelőtt	57
IX.	Séta	65
X.	Mínusz 113	79
XI.	Készülődés	93
XII.	A bál	101
XIII.	Ismét otthon	113
	A francia nevek és kifejezések ejtése	127

A szerző előző kötete

Kéri Katalin: A csend útja (2004)

A szerelem szépségesebb a legszebb álomnál, és hatalmasabb, mint bármely érzés a világon. Amikor elindul felénk, lábujjhegyen közeledik a csend útjain. Aztán ha odaér a szívünkhöz, minden muzsikálni kezd, végtelenné tágu az ég. Emelkedünk és süllyedünk, megszólal igazi, legbensőbb lényünk, és kitárulnak énünk titkos kapui.

Kéri Katalin novellái a szerelem csodálatos erejéről szólnak, melynek ragyogásán nem foghat sem az elválás, sem a halál. Könnyesen szép történeteket fon egybe a kötet, melyek helyszíne a napsütötte Andalúzia, mediterrán városok és tengerpartok. A régmúlt időket is felidéző, színekkel és illatokkal teli írások végzetes és felejthetetlen találkozásokról szólnak, szereplőik pedig az örök Férfi és Nő.

Megrendelhető (890 Ft) a kiadó címén.

Kódex Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Simon Béla

7627 Pécs, Rigóder u. 25. – Tel./Fax: 06 (72) 213-999
<http://www.kodexnyomda.hu> – kodex@t-online.hu

Ez a decemberi hétfő is úgy kezdődik, mint a többi. A 14 éves Juli iskolába indul, de balszerencséjére az otthoni nyuszi-füles papucsban. Ráadásul az első órán matek dolgozatot ír. Utána pedig egy unalmas történelem órán arról ábrándozik, hogy az iskola helyett bárcsak a régi Párizsban találná magát. És csodák csodája, álma az időutazásról teljesül...

A kisregény egy 21. századi vagány kamaszlány 1895-ös párizsi kalandjairól szól. Négy felemelő, mulatságos és romantikus nap történetéről, melyek során Juli nem csak a múltat ismeri meg jobban, hanem önmagát és a szerelmet is.